

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД ПОСЛЕДНИЯТ ТАНЦ НА МИРА

Част 5 от „Пенрик и Дездемона“

Превод от английски: Милена Илиева, 2018

chitanka.info

1.

Найкис се тревожеше за магьосника.

Стигнаха до този малък планински чифлик преди два дни, представяйки опърпаното си трио като мъж със съпругата си и техния приятел, който си е изкълчил глезена по каменистите пътечки в мрака. Подозираше, че парите им са били по-убедителни от измислената история. Малката на пръв поглед сума им беше осигурила приличен подслон — фермерът и жена му им отстъпиха спалнята си и се качиха на тавана, а дечурлигата им се пренесоха в обора. Това гостоприемство, мислеше си с тревога Найкис, можеше да донесе на домакините им и много по-големи неприятности от твърдата постеля, ако имперската потеря потропаше на прага им. Бутна със задник вратата на спалнята и внесе подноса.

Просветен Пенрик лежеше послушно в леглото, както му бе наредено, но не спеше. Надигна се на лакът, примигна насреща ѝ със сините си очи и я дари с една от странните си сладки усмивки. Сякаш не беше бил на прага на смъртта преди три нощи, когато едва не бе загинал, защитавайки нея и брат ѝ.

— А. Станало е време за ядене? Пак ли?

— Трябва да ядеш. Ако не ти, то Дездемона, определено. — Пенрик може и да беше от онези ужасни дългучи, които ядяха като коне и нищо не им се лепеше, но неговият демон на хаоса, който пребиваваше в тялото му като втора личност — една много сложна втора личност, — разчиташе изцяло на него за прехраната си. Така поне предполагаше Найкис. — Трябва ли да ядеш за двама?

— Мм, има нещо такова. Чакай, нека стана...

— Лягай! — наредиха едновременно Найкис и Дездемона. Понеже Дез говореше през устата на Пенрик, ефектът беше единствен по рода си, но Найкис започваше да свиква. — Слушай демоничния си лекар, ако обичаш — каза Найкис, а Дез добави: — Да, слушай и сладката си медицинска сестра. Знае тя как се гледа болен.

— Вие кога се съюзихте? — измърмори Пенрик. Найкис остави таблата на умивалника, дръпна го към леглото, разбухна възглавниците на Пен и му помогна да се надигне. — Стига, не е нужно да ме храниш с лъжица — възрази той.

— Не е супа, така че не бих могла, дори да исках. — Найкис седна до него, размаза козе сирене върху кръглите филийки селски хляб, добави счукан чесън, сгъна филийките и ги остави на таблата пред него. Каната с разрежено вино държеше в ръка. Пенрик се опита да ѝ вземе каната, но ръката му се разтрепери от тежестта и той побърза да я прихване с другата. Хвърли смутен поглед на Найкис изпод неприлично дългите си мигли.

Не за пръв път Найкис се запита какво точно означаваше, че другият магьосник, онзи, когото Пен беше надвил в странната битка по здрачаване, се е опитал да разкъса сърцето му, и колко ли магически усилия полага Дездемона оттогава, за да поддържа работата на този жизненоважен орган. Баща им, нейният и на Аделис, беше оцелял в няколко кървави военни кампании и накрая беше умрял от внезапен сърдечен пристъп. Този последен, фатален удар не беше оставил следа по тялото му. Болните сърца я плашеха.

Найкис успешно накара пациента си да изяде храната до последната трошичка. Нищожно усилие, от което Пен се задъха, факт, който противоречеше на хрипливите му уверения, че вече е по-добре. Найкис провери превръзката на десния му глезен, която имаше за цел да му напомня кой крак уж си е изкълчил, и я затегна малко.

Русата му коса, прибрана на тила, се беше разчорлила ужасно.

— Имам гребен — каза Найкис и бръкна в джоба на престилката, която беше взела назаем от стопанката на дома. — Дай да те среша. Косата ти е цялата на възли. — От седмици си търсеше извинение да докосне тази удивителна коса, още откакто Пенрик се беше появил като вълшебен дух пазител в градината на вилата ѝ с предложение да излекува несправедливо ослепения ѝ брат.

Той понечи да възрази с негодувание, но спря, смъмрен било от здравия си разум, било от демона си. Преглътна каквито там мъжествени декларации за самостоятелност напиреха на езика му и ги замени с обнадееждана усмивка.

— Би било чудесно.

Тя го накара да седне на ръба на леглото и коленичи зад него. Опънатата на рамката въжена мрежа, която поддържаше дюшека, потъна под тежестта му и тесният му ханш се озова кажи-речи между коленете ѝ. Найкис започна от края на дългата опашка. Разресваше възлите, както се разчесва фина вълна. Докато бяха в патоската ѝ вила, Пенрик поддържаше хигиената си с ентусиазма на котка, както се полага на един лекар, но вече от седмица бяха на път и това се отразяваше на всички. Би ли се съгласил Найкис да му измие косата? Сигурно, ако се съдеше по тихите доволни звуци, почти като котешко мъркане, които раненият магьосник започна да издава, когато гребенът стигна до тила му и по-нагоре, спускайки се в бавни, равномерни разресвания.

С помощта на гребена и доволните си пръсти Найкис понечи да раздели меката коса на три кичура за плитка и установи, че не е останало достатъчно място за тази задача между неговия костелив гръб и нейния... нейната некостелива предница. Изкашля се смутено и се дръпна мъничко назад, а той сякаш се разбуди внезапно, трепна и изправи гръб, досущ благочестив храм свещен. Макар и свещен, дал клетва пред Копелето, петия бог, чийто емблематичен бял цвят често биваше многозначително зацапан в истинския живот. Понякога Найкис се питаше дали това не е представата на белия бог за теологически хумор. Перачките определено трябваше да са в предните редици на паството му, защото му служеха на колене по-често от свещените. Просветен Пенрик също се изкашля и Найкис зърна покрай ухото му леката червенина, плъзнала по иначе млечната му кожа.

Сплете плитката и я върза с бяла ивица плат, която беше отрязала от своя рокля, една от малкото дрехи, които бе успяла да грабне, преди да избягат от войниците в Патос. Враг, който все още ги гонеше. Споменът съсипа приятното усещане. И толкова по-добре, защото едва бе успяла да се дръпне от леглото и да бутне Пен обратно в него, когато тежките стъпки на брат ѝ изскърцаха по дъските в коридорчето.

— А, тук си.

Аделис вече наистина приличаше на себе си, поне от устата надолу. Висок, строен, атлетичен. Трийсетте години изобщо не тежаха връз плещите на младия генерал Арисайдия. Младият бивш генерал Арисайдия. Едва когато свали широкополата си селска шапка се видяха ужасните белези от изгаряне по горната половина на лицето му.

Нездравяла шарка от червени и розови отоци ограждаше като отровно цвете очите му, макар Пенрик да се кълнеше, че с времето белезите ще избледнеят. Тъмнокафявите му преди ириси бяха възкръснали в друг цвят след изгарянето с киселина — кехлибареночервен. Но благодарение на Пенрик и неговото магическо лечение Аделис виждаше отново — факт, който според Найкис беше нещо повече от магия, беше чудо.

Аделис прокара пръсти през черната си коса, доскоро подстригана късо по войнишки, а сега попораснала, и попита, загледан в някаква неопределена точка между сестра си и мъжа в леглото.

— Как е той?

— Добре — отговори Пенрик.

— Не го слушай. Не е толкова добре — поправи го Найкис. — Дездемона казва, че не трябва да се уморява изобщо, да не вдига тежко и прочие, за да не напруга излишно сърцето си, преди да е оздравяло.

— Хм — каза Аделис. Насочи погледа си към Пенрик. — Утре дали ще можеш да яздиш? Бавно?

— Не и онова бедно магаре в двора. Краката ми ще се влачат — каза Пенрик.

Аделис вдигна рамене неохотно.

— Има едно съседче с муле. До Орбас не може да ни заведе, но обеща да стигнем до чифлика на негов братовчед в долината. Така ще се отдалечим от прохода. Знаят, че сме минали оттам, и не е безопасно да стоим дълго във фермата.

Пенрик кимна, Найкис се намръщи.

— Добре ще е да сменим мястото — каза Пен. — Дез вече изби всички дребни вредители в околността. Ще ни трябват нови, за да се отърве от хаоса.

Доколкото Найкис разбираше процеса, демонът натрупваше хаос като страничен резултат от лечебните процедури и трябваше да го излее някъде в света. Най-безопасният начин, според Пенрик, било избиването на теологически разрешени вредители. Другите начини не били толкова ефикасни. Или разрешени. Найкис се замисли над опасната разлика между „неразрешени“ и „невъзможни“. Знаеше ли Пенрик къде минава истинската граница? Дано да знаеше.

— Добре, значи ще тръгнем призори — каза Аделис.

Е, не тръгнаха призори, а съвсем по светло — натовариха задъхания Пенрик и малкото си вещи на високото и кротко муле. Мечът, лъкът и стрелите на Аделис, всичките крадени, щяха да пътуват увити в плат, дискретност, която не му се нравеше особено. Найкис беше доволна обаче. Сигурна беше, че брат ѝ би предпочел да се бие до смърт, отколкото да го заловят отново, но ѝ се струваше безсмислено да пращат преждевременно душите на непознати войници при съответните им богове, щом това нямаше да промени крайния резултат. Сладкодумният език на Пенрик като нищо можеше да се окаже по-добра защита от дясната ръка на Аделис. Или магията му, в този ред на мисли, макар Дездемона да се беше умълчала. Явно беше заета с проточилото се лечение, поне ако се съдеше по мухите, жужащи над животинските изпражнения по пътя — падаха мъртви по петите им. Найкис се надяваше мулетарчето да не забележи.

Момчето водеше мулето и заради него трябваше да си мерят приказките по дългия път, който, ако не друго, рядко поемаше по нанагорнище. По някое време пътеката се разшири покрай руслото на лъкатушен поток. Още не беше станало време за обедна почивка, а Найкис вече се чувстваше мръсна и потна под жежкото слънце, стъпалата ѝ се бяха подбили и я боляха. Най-после мулетарчето ги заведе на малка полянка под сянката на стари дъбове, явно любимо място за спирка. По очевидни причини, помисли си Найкис. Оттук се откриваше гледка отвисоко към просторната долина, която превръщаше тази провинция в безценна и упорито отбранявана житница за Седонийската империя.

Мулеларчето отведе животното настрани и го върза да пасе. Аделис застана до ръба на урвата в края на полянката, бутна шапката си назад и се взря с присвити очи. Найкис и Пенрик отидоха при него.

— Всичко се вижда като на длан — подхвърли Пенрик, проследил погледа му. — Какво гледаме?

Аделис посочи с брадичка.

— Укрепеното градче на онази височина над реката е Соси. Не е столицата на провинцията, тя е надолу при устието и има пристанище. Но в Соси има гарнизон, който охранява края на долината. — Посочи четвъртитото петно в далечината, което приличаше на казарми. — Имперска войска, не на провинцията. Част от Четиринайсета пехота.

— Май ще е по-добре да не им се изпречваме пред погледа — каза Пенрик. — Дали някой от тях ще те познае?

Аделис докосна предпазливо нараненото си лице.

— И аз се чудя.

— Ако описанията ни са разпратени, лесно ще ни познаят — изтъкна умърлушено Найкис. Дори да не пътуваха заедно, белезите на Аделис, а и Пенрик със своя ръст и чуждоземен вид, щяха да изпъкват навсякъде. Само Найкис би могла да мине незабелязана.

— Така е, но пък в Соси има голям храм — каза Аделис. Каменният силует на сградата се виждаше на един хълм зад градските стени. — Дали не би могъл да, хм, поосвежиш кесията си там? — И стрелна Пенрик с кос поглед.

Физиономията на Пенрик приличаше повече на гримаса, отколкото на усмивка.

— Ще ми се кражбата от кутии за приношение да не се превръща в навик. Макар че пак е по-добре, отколкото да крадеш директно от хората. Вече са дали тези пари, значи няма да им липсват. — Замисли се, но дали размислите му бяха в посока за или против предложението, Найкис можеше само да гадае. — Затруднява местните храмове обаче. Няма да повярвате какви разходи имат.

— Да, но пак ще можем да наемем коне или дори карета — не се съдържа да отбележи Найкис. Говореха подбитите ѝ крака, без съмнение, но каретата щеше да облекчи и недоизлекувания магьосник.

— И накъде ще тръгнем? — попита Пенрик.

— Имаме само две възможности — каза Аделис. — Е, три. Може да се спуснем по долината към крайбрежния път или дори до пристанище, където да се качим на някое корабче и да продължим на юг.

— Точно това предложих и аз в предната долина — изтъкна суховато Пенрик. — Щяхме да си спестим едно-друго.

Аделис продължи, явно решен да не му обръща внимание:

— И крайбрежният път, и пристанището ще са добре охранявани. Освен това описанието ни ще бъде разпратено най-напред до пристанищата и пограничните постове, това ви го гарантирам. Другата възможност е да намерим път през планината към Орбас.

Пенрик погледна към далечните върхове и ги гледа дълго, преди да каже:

— Освен ако не се дегизираме.

— Аз повече не обличам дрехите на Найкис — отсече навъсено Аделис.

Пенрик се ухили предизвикателно.

— Така е, онова с вдовицата не ти се получи добре.

— Аз съм офицер, не съм актьор — сопна се Аделис, но после стисна зъби. Явно си беше спомнил, че сега не е нито едно от двете.

— Така или иначе — побърза да ги успокои Найкис, — пътищата ни вървят заедно до Вилнок в Орбас. Пенрик може да хване кораб за Адрия оттам. — „Или не...“

— Или всички можем да се качим на въпросния кораб — подхвърли Пенрик. За пореден път.

— С Найкис отиваме в Орбас — каза Аделис. — Ти върви където щеш.

Пенрик плъзна поглед по суровото му лице и въздъхна.

А щом нито един от двамата — единият упорит като магаре, другият хлъзгав като риба — не искаше или не можеше да промени решението си, какво вещаеше това за Найкис? „Нищо добро.“

Хапнаха и продължиха по черния път надолу. Не след дълго Пенрик, явно забравил за изкълчения си крак, предложи на Найкис да се разменят — тя да яхне мулето, а той да върви пешком. Заради мулетарчето Найкис го попита как е нараненият му глезен, без да споменава на глас истинския му здравословен проблем, при което Пенрик сведе поглед и се умърлуши, преглътнал кавалерския си напън. И точно тогава мулетарчето рече, че можели и двамата да се качат на мулето. Набързо качиха Найкис зад Пенрик. Нито мулето, нито Аделис останаха особено доволни от тази промяна, но се въздържаха от коментар. Найкис плъзна ръце около кръста на Пенрик, за да не падне, а той се облегна леко назад по някакви свои си причини. Уморена от топлия следобед, Найкис облегна глава на рамото му и скоро се унесе в дрямка, забравила за кратко тревожните си мисли.

Рано вечерта стигнаха до следващия чифлик и се спазариха за подслон срещу кажи-речи последните си монети. Олекналата им кесия и многобройната челяд на фермера превърнаха таванското помещение над обора в единствената спалня, където можеха да се настанят.

Аделис и Пенрик взеха да се тюхкат, но Найкис беше твърде уморена да намира кусури, пък и по принцип не беше някоя придирчива кокона. Тук земята беше плодородна и богатата реколта от пшеница гарантираше щедра популация на мишки и плъхове в складовете за зърно. Дездемона остана много доволна. Пенрик, размахал кривака си, на който уж трябваше да се подпира заради изкълчения глезен, изчезна на лов в мрака като прегладняла котка.

Аделис закачи фенера на един пирон далече от сеното и многозначително разстла одеялата им така, че неговото да е по средата. Найкис се подсмихна и каза:

— Не съм слагала цветя на олтара на Пролетната дама... — която, покрай другите си прерогативи, беше и богиня на девството, — вече повече от десет години.

— Не ти личи, да ти кажа. Цял следобед се натискаше на магьосника като влюбено момиченце.

— В интерес на истината, нямаш право да казваш на трийсетгодишната си овдовяла сестра с кого да се гушка. — В случай че изобщо ѝ се прииска да гушка някого, което не се беше случвало от много дълго и много сиво време.

Аделис се изтегна с пъшкане на сеното, умърлушен. Като цяло, реши Найкис, май предпочиташе брат си в нацупения му вариант, защото лесно би могла да му отвърне със същото.

— Само помисли — каза той. — Отлично знам, че този тип направи чудеса за нас и съм му благодарен за това. Но той е адрийски шпионин, богове пет. Изпратен тук да ме вербува, само дето планът му се дъни на всяка крачка. И продължава да ми досажда, макар да знае, че съм решил да приема предложението на дук Джарго от Орбас. Да предположим, че стигнем до Вилнок живи и здрави. Тогава Пенрик няма да има друг избор, освен да потегли към дома с празни ръце. Просто недей да... просто не се увличай, за това те моля. Нали не искаш и ти да свършиш с празни ръце, ако не броим някое синеоко хлапе, което да ти напомня за него?

Найкис не беше съвсем сигурна, че би възразила срещу такъв вариант, но все пак изсумтя:

— Шест години бях женена за Каймис и от него дори това не ми остана. И не поради липса на опити, повярвай ми. Не мисля, че това е най-непосредствената опасност. — Макар че честите и продължителни

отсъствия на съпруга ѝ не бяха помогнали. — Пък и просветен Пенрик едва ли е в състояние да съблазни когото и да било в момента.

Аделис се ухили доволно.

— Така е. Не бихме искали бедният човечец да получи апоплектичен удар между краката ти.

— Аделис! — Възпираща представа, наистина.

— Истина е, не си измислям! Чувал съм. Макар че обикновено се случва на по-възрастни мъже.

Тя го замери със стиска сено. Той ѝ отвърна. Преди да са се превърнали отново в петгодишни хлапета, Найкис чу вратата долу да изскърцва. Обектът на разговора им се връщаше. Тя преглътна напирания на езика ѝ цинизъм, но успя да добави:

— Във всеки случай, добре ще е Пенрик да остане с теб, поне докато не получиш служба при дук Джарго. Ще си в много по-добра позиция да преговаряш, ако Джарго знае или поне си мисли, че има и друго предложение. Така няма да си молител, а... а...

— Търговец? — сухо каза той. — Едновременно продавач и кон?

— Само помисли — замери го тя със собствените му думи и той вдигна ръка в знак, че се предава.

Останаха в чифлика два дни. Аделис стоеше в сеновала над обора, скучаеше и губеше търпение. Пенрик слизаше да се отърве от натрупания хаос само след като стопаните си легнеха, но пък явно се справяше добре с тази си задача. Добрата новина беше, че изглеждаше все по-силен, лошата — че покрай усилията на Дездемона оборът и околността му се развоняха на мърша.

Седнал със свити крака на одеялото си в топлия следобед, Пенрик подсмръкна и сбърчи нос, когато ветрецът довя миризмата към тях.

— Ха. Обикновено не оставям такава очевидна следа за делата си. Боя се, че хората ще забележат.

— И ще са благодарни — каза Найкис. Е, по-добре щеше да е хората да не разберат, че Пенрик е магьосник, защото преследвачите им със сигурност търсеха такъв.

— Не бъди толкова сигурна. Веднъж, още бях студент, отървах един тип от бълхите му, без да го питам. Той едва не откачи. Явно ги е

смятал за нещо като домашни любимци. Убеден беше, че внезапната им липса вещае някаква страшна болест, така както плъховете напускат потъващ кораб. Мястото не беше подходящо да обяснявам какъв съм, затова се измъкнах на пръсти.

— И защо не беше подходящо? — попита Найкис.

— Играехме хазарт. Не мамех, но трудно щях да го докажа.

— Най-вероятно са щели да те спукат от бой — изсумтя Аделис.

Найкис кривна глава. Опитваше се да си представи младия Пенрик, притиснат в ъгъла.

— Щеше ли да им го позволиш? Да те набият?

Той вдигна рамене.

— На карта беше заложена само играта, нищо и никакво развлечение за една вечер. Нямаше нужда да се правя на герой. Затова се изнизах на пръсти. Същото ще се наложи да направим и ние, между другото, при това скоро.

Този път оставиха на Найкис да го уреди. Тя поразпита жените в чифлика и разбра, че един съсед щял да кара зърно към Соси. Призори на следващия ден тримата се натовариха на каруцата срещу последните си монети и обещанието Аделис да даде едно рамо, ако колелетата затънат. Пътуваха цял ден с бавното темпо на волския впряг, но все пак минаха през градските порти преди мръкване. Лесно убедиха стражарите при портата, че са селски работници. Слязоха от каруцата близо до храма и магнаха за довиждане на коларя.

Пенрик беше обещал да ги вкара в храма и да нощуват в атриума му. Найкис чакаше с нетърпение сигурността на това убежище, ако не и постелята, която то щеше да им предложи. Удобствата ставаха все по-незадоволителни с всяка следваща спирка на проточилото се бягство; силите им, физически и психически, бързо отпадаха. А Орбас, вече толкова близо, все още им убягваше по най-вбесяващия начин.

2.

Когато Пенрик тръгна по тесните улички към храмовия площад, повел своето двучленно стадо, вече се смрачаваше. Не че Арисайдия и сестра му приличаха на кротки агнета.

На площада имаше малък фонтан и няколко каменни скамейки, подарък от благочестив доброжелател, както показваха надписите, гравирани върху тях с изящните букви на старата седонийска азбука. Пенрик избра една пейка в дъното, под клоните на голямо дърво, и ги прикани да седнат, за да изчакат да се стъмни.

Найкис извади последния хляб от чифлика и го раздели между тримата. Аделис повдигна леко периферията на шапката си и огледа критично площада, без да спира да дъвче.

— Градската стража едва ли ще ни остави да седим тук след вечерния час — отбеляза той. — Ако Соси е като другите гарнизонни градове, значи стражарите са в постоянна война с младите войничета от казармите и ще обикалят улиците, вместо да дремят някъде на завет.

— Значи ще са заети другаде и няма да се занимават с нас — предположи обнадеждено Найкис.

Пенрик си представи как изглеждат тримцата отстриани. Седнали на пейка в тъмното като дебнеци пройдохи, които само чакат да оберат някоя къща. Което, като си помислиш, беше самата истина. Ако ги арестуваха, щяха да нощуват безплатно в затвора, но по-късно щяха да платят за краткотрайното удобство по друг, крайно неприятен начин.

Рехава навалица от местни хора се беше събрала под колонадата при входа на храма. Дръпнаха се да направят място на двама дякони, които излязоха, отвориха широко вратите и запалиха лампи високо от двете страни на входа. Скоро след това по една от страничните улички се появи погребална процесия — двама слуги в ливреи носеха фенери на дълги прътове, шестима мъже с мрачни лица превиваха рамене под носилката с покойника, а след тях прииждаше шумна група роднини в импровизирани траурни одежди. Вместо да влязат в атриума на храма, всички спряха при входа. Слабото сияние на свещения огън се разгоря

и светлината му се разля през вратите. След още няколко минути друга процесия се появи от друга улица. Тяхната носилка беше отрупана с гирлянди от цветя. Двете процесии се събраха пред входа, нащрек, след което подравниха носилките и ги вкараха рамо до рамо в храма.

Появи се и взвод от градската стража. Половината влязоха вътре, другите застанаха на пост пред затворените врати. Откъм свещения атриум се чу погребална песен, изпълнена от пет гласа, и отекна зловещо в каменните стени. Песните, спомни си Пенрик, се считаха за особено подходящо приношение към боговете, понеже бяха дар на чист дух. Навалицата под колонадата не се пръсна. Хората сякаш се подготвяха за дълго чакане. Пенрик не можеше да реши дали това е добре, понеже им позволяваше да се смесят с тълпата, или зле, заради допълнителните стражи, които нямаха друга работа, освен да оглеждат площада и да стигнат до логичния извод, че странниците на скамейката нямат място тук.

След дълго напрегнато мълчание Найкис най-после каза:

— Ще ида да разбера какво става.

Загърна се с вдовишкото си наметало и тръгна към колонадата. Аделис и Пенрик се напрегнаха едновременно, но хората пред входа на храма изглеждаха кротки, а от тях тримата Найкис най-малко се набиваше на очи. Найкис се заприказва с някакви жени по края на навалицата. Твърде дълго си приказваха, скоро реши Пен. Накрая Найкис все пак тръгна обратно към тях, дискретна тъмна фигура на фона на поръбените със светлина сенки при входа. Махна им да й направят място и седна помежду им с въздишка.

— Ще продължи цялата нощ. — Двойно погребение след двойно самоубийство. Истинска трагедия. Младеж и девойка от два враждуващи рода се влюбили и понеже не им разрешили да бъдат заедно в живота, решили да се съберат в смъртта.

— Голяма глупост — каза Аделис. Пен стисна устни, за да не му напомни, че едва преди десетина дни самият той беше склонен да потърси този изход от тегобите си.

Найкис вдигна рамене.

— Явно са били много млади. Така или иначе, магистратите и свещените в Соси наредили на двете семейства да се молят цяла нощ за душите им. Както и за прошка, задето са ги подтикнали към самоубийство с глупавата си вражда. Хората, изглежда, смятат, че до

сутринта роднините на двамата покойници или ще са се помирили, или окървавеният храм ще е пълен с трупове. Останах с впечатлението, че на магистратите не им пука особено кое от двете ще се случи.

— Е. — Аделис се почеса по тила. — Явно ние няма да спим в храма. — Свъси вежди. — А не искам Найкис да спи на улицата.

С това Пенрик беше съгласен. Самият той предпочиташе да намерят убежище някъде нависоко. Благодарение на Дездемона виждаше в тъмното и търсенето нямаше да го затрудни, но виж, да накара другите двама да тръгнат с него, при това без да вдигат издайнически шум, нямаше да е лесно. Нощта беше безлунна и в по-голямата си част тесните улички тънеха в непрогледен мрак. Всички почтени граждани вече бяха по домовете си, значи по улиците бродеха само граждани от другия вид. Вярно, всеки негодник, проявил глупостта да посегне на обучен в храма магьосник, го чакаше ужасна изненада, а и Аделис едва ли щеше да се даде лесно. Но щеше да е много по-добре, ако престоят им в Соси мине без произшествия.

„Благодаря ти“ — измърмори Дездемона.

„Мда.“ Седония беше красива страна, помисли си Пен, но упорито се опитваше да го убие. На някакъв етап Дез можеше да се окаже безсилна пред поредното предизвикателство и тогава те... не, *тя* щеше да загази сериозно. Колкото до неговите проблеми, те най-вероятно щяха да са останали в миналото.

Но към настоящия момент си бяха съвсем реални. Пен поведе спътниците си към лъкатушните улички. На повечето места паветата бяха сухи, но на други бяха влажни и хлъзгави. Той държеше Найкис за ръка, а тя — Аделис, така че Пен да ги превежда покрай най-опасните препятствия. Къщите бяха в характерния седонийски стил с високи слепи стени около вътрешни дворове, а малкото прозорци и балкончета по фасадите бяха на горните етажи. Колкото и да се оглеждаше, Пен не видя нито стълби, нито дори асми, по които да се изкатери човек.

„И без това не си достатъчно силен да се катериш — измърмори неодобрително Дез. — Току-виж пак ти прилошало. И без да тичаш, моля.“

„Вече съм по-добре. Гърдите не ме болят. Свършила си страхотна работа.“

„Ласкателството няма да ти помогне“ — отвърна тя не съвсем откровено, но поне се поуспокои.

Оранжево сияние се лееше иззад следващия ъгъл. Пенрик надникна предпазливо. Светлината идваше от два източника — обикновен фенер със свещ, закачен на скоба над една врата, и доста по-ярка маслена лампа в ръката на един от двамата войници, които стояха пред вратата. Младши офицери, прецени Пен по униформата и поведението им, капитани или лейтенанти. Аделис би разпознал чина им от половин поглед. Вторият войник взе да хлопа нетърпеливо по вратата.

— Ей! Отвори, Зире! Не дръж най-добрите си клиенти на улицата!

Последва още тропане. Накрая вратата се откряна със скърцане и някаква жена подаде глава през прага.

— Затворено е, господа. Елате утре вечер.

— О, все пак ще ни пуснеш да влезем, нали? — настоя офицерът. Явно беше подпийнал.

— Затворено е, защото перем. Освен ако не искате да търкате спално бельо, изчезвайте.

— Толкоз много гореща пара не е за изпускане — рече пияният офицер и понечи да награби жената и да я целуне. Тя му избяга без усилие и без видимо да се засегне.

— Да, може да си натопиш главата в мръсната вода и да я държиш там, пък дано станеш малко по-умен — отвърна жената. — Или по-чист. Което се случи първо. — Другарят му избухна в гръмогласен смях. — Та, както казах, освен ако не сте перачките — тя подаде глава и огледа улицата, — тази вечер вратата ми е затворена за вас.

Офицерите се примолиха още малко без успех, след което най-после си тръгнаха. Гласовете им долетяха отново откъм следващия ъгъл — цинична шега и остър отговор. Жена на средна възраст, повела две по-млади, които мъкнеха големи торби, отблъсна на бърза ръка пиянските задевки на офицерчетата и продължи към къщата с фенера, под чиято светлина стопанката бе спряла да ги изчака.

— А, добре. — Жената на входа им махна да побързат. — Най-после.

Перачката вдигна ръка да спре придружителките си.

— Да, тук сме, в този безбожен час. Но ще ти кажа направо, Зире, че или ще ни платиш двойно, или изобщо няма да влезем. Пък нека твоите момичета сами си попарват оплесканите чаршафи. — И потръпна театрално.

Зире въздъхна.

— Да, да, колкото кажеш. Няма как да си въртим занаята, докато не решим проблема с тази изпратена от Копелето напаст. — Потупа с палец устните си в бърза извинителна молитва, сякаш имаше вероятност богът да е чул думите ѝ и да се е засегнал от пренебрежението ѝ към двусмислените му дарове.

Пенрик, схванал ситуацията, се ухили. „Слава на Копелето, наистина!“ Прошепна на Найкис и Аделис:

— Изчакайте тук. Може би има начин да ни осигуря подслон за тази нощ.

После вирна брадичка и свърна зад ъгъла, без да обръща внимание на прошепнатите им възражения: „Какво?“ от Найкис и „Не можем да вкараме Найкис там!“ от Аделис.

— Мадам Зире? — подвикна той с най-сладкия си глас, докато тя затваряше вратата след намусените перачки.

— Съжалявам, затворено е — отвърна тя, а Пенрик пристъпи в светлината на фенера. Жената вдигна очи да го погледне и се ококори. — Много съжалявам, наистина!

Той ѝ отвърна с топла усмивка. Така де, проститутките бяха от подопечните на Копелето. Както и пиратите, помисли си Пен, макар че с тях едва ли би се справил толкова лесно, нищо че беше заклет в ордена свещен.

— Не идвам да се възползвам от услугите ви, а да предложа своите. Може ли да вляза и да поговорим?

Тя примигна.

— Досега не сме имали младежи, но нищо не пречи да пробваме. Имаш ли опит? Не че е задължително да имаш всъщност. Бих могла да те обуча. — И му се усмихна дори.

Пенрик се изкашля, за да заглуши кискането на Дездемона.

— Аа... не този вид услуги. Разбрах, че сте изправени пред зловещата епидемия от лични паразити. И преди съм помагал с отстраняването им в къщи като вашата. Аз съм храмове магьосник, просветен... Джуралд. — Направи свещения знак, чело, устни, пъп,

слабини, сърце, по една точка за всеки от боговете, и потупа още веднъж устните си за Копелето.

В очите ѝ припламна интерес. Беше много красива жена на средна възраст, осъзна Пен сега, когато я гледаше отблизо. Роклята ѝ не беше провокативна, ако не се броеше широкият зелен колан с пришити перли, който стягаше кръста ѝ и подчертаваше приятно бюста.

— Твърде хубав си за просветен — възрази тя.

— Бих могъл да поспоря, привеждайки научни аргументи, но ще е по-бързо, ако просто ви демонстрирам уменията си. А вие ще прецените сама. — Озари я отново със слънчевата си усмивка. — Ако не се справя задоволително, няма да ми дължите нищо.

— А какво ще ти дължа, ако се справиш?

— Нищо особено, просто подслон за мен и двамата ми... — направи бърза сметка наум — слуги. Само за тази нощ. Замръкнахме в Соси без, въ, ресурсите, които се надявахме да получим тук, и се налага да импровизираме.

Жената присви очи.

— И защо не отидете в храма, о, просветен свещенослужителю?

Не му беше трудно да си представи какво вижда жената — рошав мръсен мъж, облечен като селяк и вероятно смърдящ подобаващо. Нищо общо с представата ѝ за свещен.

— Дълга история. — Която трябваше да измисли по най-бързия начин. — Имаше корабкрушение, а после... — И тогава си даде сметка, че разполага с по-добра. — Както сигурно знаете, храмът има друга спешна работа тази нощ покрай кръвната вражда между два местни рода.

— О — каза тя. — Да. Млади и глупави. Макар че старите глупаци са за бой. — Изсумтя. — Няма да кажа, че са си получили заслуженото, защото никой не заслужава да загуби детето си, но дано си научат урока сега, от боговете, след като отказаха да се вслушат в хората. Целият град е вдигнал ръце от простотиите им. — Отстъпи назад и отвори вратата.

Пенрик ѝ благодари и отиде да доведе Найкис и Аделис.

— Аз съм пътуващ магьосник-свещен, вие сте ми слуги и наскоро сме претърпели корабкрушение... някъде — прошепна той на скороговорка. — Затова нямаме нито багаж, нито пари. Разбрахме

се да отърва къщата ѝ от, тъ, насекоми в замяна на подслон за през нощта.

— Какви насекоми? — попита Найкис.

— Дървеници — натъртено каза Аделис.

— О? Аз пък, от разговора ѝ с перачката, реших, че са срамни въшки.

Пенрик преглътна кикота на Дездемона, докато Найкис минаваше наперено покрай него.

— Може да са и двете, но аз съм бич божи и за едните, и за другите. И помнете, че сте слуги. Уморени кротки слуги. Охранител и слугиня. Които не приказват много.

— За първото си прав — изръмжа Аделис и тръгна след сестра си. — Корабокрушение? Нали знаеш, че сме на осемдесет мили от най-близкия бряг?

— Ходили сме дълго — сопна му се Пенрик. Аделис явно мразеше актьорските превъплъщения, но ролята на охранител все щеше да му пасне повече от тази на вдовица. Стига да положеше поне малко усилие.

На прага Пенрик направи отново свещения знак и промърмори:

— Петимата богове да благословят и пазят този дом. — „Както и нас.“ Грижливо оскубаните вежди на стопанката литнаха нагоре. Дали пък не започваше да вярва поне малко на историята му?

Жената се обърна, взе един прът с кука от скобата му на стената, откачи с негова помощ фенера, затвори решително вратата и я залости.

— Вече няма нужда от фенер — измърмори тя. — Това обикновено го върши портиерът ни, но в момента е зает да носи вода. — И даде знак на гостите да я последват.

Къщата сигурно беше принадлежала на богато семейство, преди да се преквалифицира в бардак. Широки коридори и големи стаи. Архитектурата ѝ беше типичната за тази страна — каменен градеж, малък атриум при входа с мозаечен под и по-голям атриум с галерия на втория етаж, която водеше към редица стаи. Малка оградена със зид градина приютяваше кухнята, пералното и банята в отделна постройка. Градината си имаше собствен кладенец и в момента около него се въртяха хора, вадеха вода и я носеха към кухнята да заври под строгите нареждания на перачките. Общата атмосфера беше напрегната и

изнервена. Сърбяща някак. Доста по-различна от обичайните вечерни сбирки, провеждащи се в тази градина, предположи Пен.

Диагностикът в него попита:

— Кога точно се появи настоящият ви проблем?

Зире вдигна рамене.

— Преди месец някъде. Подозирам една група търговци. Или са били те, или новите войничета от казармите. Във втория случай момчетата без съмнение ще ни върнат подаръка.

Аделис примижа — явно си представяше казармената страна на проблема. Пенрик се зачуди дали да не сподели с домакинята им няколко идеи как дипломатично да обезпаразитява клиентите си — трикове, които беше научил в Мартенмост, когато го повикаха да се справи с проблем от подобно естество в един тамошен бардак. Това бе положило началото на едно изумително обучение, каквото не би могъл да си представи дори в планинските кантони на своето детство. Завързал бе много и интересни приятелства. И бе опознал доста по-добре куртизанката Мира от Адрия, отдавна мъртвата пета ездачка на неговия демон, която обитаваше главата му заедно с останалите представителки на странното си сестринство. Подозираше, че много скоро отново ще търси съвет от нея.

Външните паразити не изискваха деликатния подход, необходим при отстраняването на вътрешните. През годините двамата с Дез бяха натрупали толкова опит, че вероятно биха се справили само с разходка из къщата, но Пенрик реши да добави щипка зрелищност за пред съдържателката на дома, колкото да проличи, че наистина е направил нещо. Което беше в противоречие с обичайния му стремеж към максимална дискретност. Но имаха нужда жената да повярва, че му е задължена. В този ред на мисли, един ден, когато му останеше време, трябваше да измисли как да направи магиите си видими за обикновения наблюдател... някакво светлинно шоу, да речем. Може би уличните жонгльори знаеха номера, които да вземе назаем.

„Пенрик — прошепна Дездемона. — Виж.“

Вътрешното му зрение се наложи върху външното и той се огледа, решил, че Дез е видяла безпризорен дух. Тези тъжни отломки от изгубени души се срещаха често и Дез се беше научила да не отвлича вниманието му с тях, иначе хората наоколо започваха да се чудят защо Пен постоянно отскача пред невидими препятствия. Но

напрегнаше ли вътрешния си взор, Пен виждаше и душите на живите вътре в телата им като зловецъ завихрен нимб от светлина и живот. Винаги бе смятал, че едно така интимно божествено зрение не би трябвало да се дава на обикновен човек, но се беше научил да го използва по времето, когато беше практикуващ лекар. Твърде много практика, която, уви, не го беше направила безгрешен в професията. Както можеше да се очаква, Аделис грееше в тъмночервено, цветът на потиснатия гняв. Пен се беше научил да цени тази негова недвусмисленост, колкото и дразнеща да беше понякога. Стрелна със срамежлив поглед Найкис и я видя синя от изтощение с тъмнозелена нишка на тревога — като бодлива тел, която Пен с радост би премахнал, ако знаеше как, но не знаеше.

„Не — каза Дез. — Погледни мадам Зире. Лявата гърда.“

Жената грееше в нормалната цветна смесица, биеща към синьото и зеленото, но Пен веднага видя черното петно хаос на посоченото място. Това познато му смъртоносно яйце... „О!“. Преглътна. „О, Дез, защо трябваше да ми го показваш...“ Това беше другата причина да мрази вътрешното си зрение. Цялата тази непоносима болка, която се изливаше от хората около него... Как понасяха това знание боговете и светците?

„Туморът още е капсулиран. Има надежда — каза Дез и за негово облекчение накара смущаващия образ да избледнее. — Иначе не бих ти го показала. Може по-късно да я прегледаш.“

„Може.“ Пен вдиша дълбоко и с мъка насочи вниманието си към външния свят. Мадам Зире вървеше след спътниците му и ги гледаше с навъсено подозрение — Найкис носеше торбата с малкото им вещи и медицинската чанта на Пен, а Аделис беше смъкнал шапката ниско над очите си и стискаше под мишница навито на руло одеяло, което отвсякъде приличаше на наръч скрити оръжия.

— Дали първо да не заведем слугите ми в стаята, където ще ни настаните? — предложи Пен. — Много са уморени.

— Ами... добре — каза замислено Зире. Взе свещ от една маса до стълбището, запали я от друга и ги поведе към малка галерия над входния атриум. Влязоха в една от стаите и стопанката запали още две свещи на една полица, както и две стенни лампи с огледала, които усилваха светлината, после изгледа косо Пенрик. — Тази става ли?

Стаята изглеждаше мръсна и Дез побърза да докладва: „Доста оживено е тук. Умницата те изпитва.“

— Тъ... чисто ли е? — попита Найкис и спря на прага.

Пенрик махна с ръка и познатата топлинка се разля приятно по тялото му, както ставаше всеки път, когато Дез изхвърляше порция хаос.

— Вече е.

— А. Благодаря ви, просветен Джуралд. — Явно поне Найкис нямаше нищо против да влезе в роля. Усмихна се и прекрачи уверено в стаята, а Аделис я последва.

Ако се съдеше по кривата ѝ усмивка, Зире бе по-впечатлена от реакцията на Найкис, отколкото от театровете на Пенрик.

Найкис остави чантата и протегна ръка с торбата. Повечето дрехи вътре бяха мръсни.

— Може ли да се присъединя към перачките ви, мадам? Малкото дрехи, които спасихме при корабкрушението, отдавна имат нужда от пране.

— Разбира се. Слез, когато си готова.

Женски глас извика Зире някъде отдолу и тя се намръщи.

— Идваме след минутка — каза ѝ Пен и тя кимна и излезе с бърза крачка към поредната домашна криза.

Пен затвори вратата след нея. На умивалника имаше леген и кана и той се възползва от възможността да наплиска лицето си и да си измие ръцете, като същевременно каза на спътниците си:

— Аделис по-добре да стои в стаята. И трябва да уточним историята си. Къде е потънал корабът ни?

— Гарванов нос е най-логичното място — предложи Аделис.

— Добре. Значи аз съм потеглил от Тригони с идеята да заобиколя до... — Пенрик си представи картата на крайбрежието, — до Тасалон. След злополуката не съм искал да се кача отново на кораб, а и никой капитан не би ме взел заради суеверието, че магьосник на борда носи лош късмет.

— Което се е доказало на практика — измърмори Аделис.

Пенрик не му обърна внимание и продължи:

— И затова сме поели по суша. Вие двамата сте с мен от скоро. Което ще ви позволи да отговаряте с „не знам“ на повечето въпроси, свързани с моя милост.

— Наел си ни в Тригони — предложи услужливо Найкис. — Искали сме да се приберем в Седония, затова сме се съгласили да ти слугуваме почти без пари. Пак ли ще сме съпрузи?

— От доста време се представяте за такива. Добре ще е да го променим. Брат и сестра?

Найкис, коленичила на пода да сортира мръсните дрехи, кимна.

Аделис скръсти ръце и го изгледа скептично.

— А ти защо пътуваш?

— По работа на храма — бързо отвърна Пенрик. — Която, естествено, не съм обсъждал с вас. Вие смятате, че съм...

— Шпионин? — подхвърли с широка усмивка Найкис.

— Идиот? — предложи Аделис.

— Лекар — попари полета на въображението им Пенрик. — Повикали са ме да лекувам някаква важна персона. Е, относително важна, да речем. Макар че обикновено е достатъчно да кажеш „по работа на храма“ и да погледнеш любопитното отвисоко.

— Което само потвърждава някои мои отколешни подозрения относно храмовите служители — изсумтя Аделис.

Пенрик махна с ръка и се наведе да помогне на Найкис с дрехите.

— Не — каза тя и го плесна през ръцете. — Дез каза да не вдигаш тежко.

— Вече съм много по-добре — възрази Пенрик, но се изправи с празни ръце. — Е, аз да се хващам на работа. Колкото по-скоро започна, толкова по-бързо ще приключа. Вече едва се държа на крака. Не буквално — побърза да добави, когато Найкис го погледна разтревожено.

Аделис ѝ помогна да стане и да прихване купчините дрехи под мишници, после отвори вратата.

— Ще гледам да донеса някаква храна — каза Найкис.

— И да не се спънеш по стълбите — подметна след тях Аделис. — Или в езика на Пенрик.

Пенрик накара мадам Зире да го заведе във всички стаи на долния етаж. В къщата имаше удивително малко дървеници, но Пен накара Дез да унищожи пъхом всички бълхи, мухи, молци и яйцата

им във всяко кьоше, шкаф, ракла и дреха, в добавка към основната им въшлива мишена. Почти всички обитатели на дома се бяха събрали в градината и пералното да помагат с прането, което позволи на Пен, застанал в тъмното отстрани, да ги освободи от неприятните им спътници повече или по-малко едновременно. „Направо да ти се стопли сърцето“ — припя щастливо Дез на път към свършения баланс. Пен, завладян от нова идея, отхвърли любезно предложението на мадам Зире да го представи на клиентите и се дръпна още по-назад в сенките.

Подпрян със скръстени ръце на една колона в края на атриума, той подхвърли:

— Вие, за щастие, нямате паразити.

— Наистина ли можеш да видиш това? — Явно още хранеше съмнения. Като всеки предприемач, и тя без съмнение се беше сблъсквала с измамници и шарлатани и сега само чакаше Пен да се издаде.

Той кимна.

— Да поговорим някъде? Насаме?

Устните ѝ се дръпнаха в закачлива усмивка и тя поизправи рамене, готова за втората част от очакваната измама.

— Ела.

Заведе го в спалня на втория етаж, богато обзаведена и очевидно нейна, после отключи вратата на малък частен кабинет. Писалище, пера и мастилница, рафтове със счетоводни тефтери за сметките и данъчните справки, каса със здрава ключалка... явно това беше личното ѝ пространство. Зире запали няколко свещи и махна на Пен да се настани на една табуретка, завряна до стената, а самата тя обърна стола на писалището и седна срещу него.

Пенрик сложи ръце между коленете си. Никак не му беше приятно да влиза отново в ролята на лекуващия...

— Мадам Зире. Знаете ли какво има в лявата ви гърда?

Тя ахна и ръката ѝ се вдигна инстинктивно към точното място. „Мда, знае“ — промърмори Дез.

Зире преглътна, вдигна брадичка и каза с тъжен глас:

— Смъртта ми. Рано или късно. Същото проклятие уби по-голямата ми сестра... накрая.

Пенрик отлично знаеше за какво говори. Кимна.

— Натрупах опит с тези неща, докато се обучавах за лекар във, във, в родната си страна. Туморите са различни. Онези, които вече са се разпрострели като дървесни корени, се оказаха свръх силите ми, но има и други, капсулирани като яйце, и тях понякога... успях да ги премахна. — Уви, така и не бе успял да убеди колегите си лекари, нито пациентите, които те му водеха твърде късно, в значимостта на тази критична разлика, видима само за неговите очи.

— Как... да ги премахнеш?

— С помощта на слаби и многократни приложения на топлина... или горене, ако щете, вътре в засегнатата плът. Макар напоследък да си мисля, че изгарянето със студ би било по-щадящо за пациента.

— Изгаряне със студ? — Тя го зяпна. — Това е откачено.

— А, Седония е топла страна, все забравям. Да, възможно е да изгориш нещо със студ. — Изправи гръб, протегна пръсти и се съсредоточи. Мъничко зрънце град се образува във въздуха пред него. Пен го остави да порасне до размерите на яйце и го подаде на мадам Зире.

Тя взе ледената бучка и устните ѝ се разтвориха изненадано. Това беше първата видима горна магия, която Пен правеше пред нея. Когато жената вдигна глава да го погледне, изражението ѝ беше напрегнато до скъсване — шок, страх и надежда се бореха за надмощие, както и съмнения от съвсем нов вид.

— О — прошепна тя. — Значи наистина си магьосник. А изглеждаш толкова млад.

Той кимна. Нямаше смисъл да се прави на обиден, още повече че не беше.

— На трийсет съм, но няма значение. Искате ли да ви помогна? Да опитам?

Зире присви очи и стисна устни отново, явно сметнала, че най-после е засякла уловката.

— Колко ще ми струва?

— Това — нищо. Не на последно място защото... и е важно да разберете това... не мога да ви дам никаква гаранция, че ще оздравеете или че туморът няма да се върне. Понякога и това се случва. — И често се връщаха по-лоши отпреди, унищожаваша фалшивата надежда безмилостно като пожар. — Въпреки това предложението ми остава. Но щом питате, наистина имам нужда от нещо. Налага се да напусна

Соси под чужда самоличност, така, че никой да не ме познае. Аз, както и слугите ми.

Тя се умълча, после попита:

— И защо е тази потайност?

— Работа на храма. — Не беше докрай лъжа. Архисвещеният на Адрия го беше прехвърлил за тази задача към дука, а той му беше възложил да доведе генерал Арисайдия и всичко бе произлязло оттам... и излязло от контрол. Докато не се бе озовал тук, пришпорван от обстоятелства, които не беше планирал. Нито той, нито друг простосмъртен човек, поправи се неохотно той.

„Да знаеш, че като свещен, заклел се пред бога на лъжите, стремежът ти да се придържаш към истината е странен“ — подхвърли Дез.

„Това е заради учения в мен. Млъкни.“

Въпреки демонстрираната досега подозрителност обаче мадам Зире прие последното му твърдение с лекота и дори кимна с уважение.

— Е... и какво правиш със заболяване като моето? — И махна отново към гърдата си.

— Както вероятно сте забелязали, най-дълбоките магии не се виждат с просто око. Ще ми е по-лесно да въздействам на тумора, ако позволите да ви докосна.

— Сега ли? — Изглежда, бе очаквала някаква подготовка. Някаква церемония или нещо подобно.

Пен бе твърде уморен, за да изнася представление.

— Колкото по-бързо започнем... — „Толкова по-бързо ще приключим.“ Вдигна ръка към нея с разперени пръсти. — Ще боли, да знаете.

— Е, болката поне ще докаже, че нещо се случва, нали? — Зире смъкна горната част на корсажа си с почти лекарска липса на свенливост, което очертаваше интересен паралел между съответните им занятия, и се наведе към него.

„Дез, зрението, моля.“

Вътрешното зрение се включи веднага. Пен постави пръстите си върху меката кожа, намери тъмното петно и накара центъра му да засмуче студ, точно както го беше направил с леденото зърно преди малко. Зире затаи дъх, но изтърпя стоически усиливащия се студ, само стисна силно полата на коленете си. От опит Пен знаеше, че някои

жени са способни да понесат силна болка в пълно мълчание, и сега се запита дали и Найкис не е от тях. Когато ледът стигна до външните граници на петното, Пен прекрати процедурата и се облегна назад.

Зире вдиша рязко и чак тогава си позволи да изстене.

— Това ли беше?

— Първата процедура. Утре ще я повторим, за да съм сигурен. Доколкото това е възможно. А по-късно ще трябва да направя разрез и да отстраня мъртвата тъкан, за да се избегне некроза и инфекция. — И да натъпче участъка с толкова горна магия, колкото плътта можеше да поеме, но тази част щеше да остане невидима за пациентката.

Тя кимна и си оправи дрехата. Пен с облекчение забеляза, че дишането ѝ постепенно се нормализира.

— Усещам го — каза Зире. — Това е добре, нали?

— Най-вероятно ще се подуе и болката ще се усили през нощта. Важно е да ми казвате какво усещате. Това ще ми помогне... — „Да се ориентирам какво съм направил“ едва ли беше най-подходящият начин да завърши изречението.

— Е... имаш ли някаква идея как да се преобразите до степен никой да не ви познае и как бих могла да ви помогна аз? Магията няма ли да свърши работа?

— Уви, това го има само в приказките. Добре би било, ако можех да се превърна в птица и да отлетя. Дори мантия-невидимка не мога да сътворя, но открих, че друг вид наметала могат да свършат горе-долу същата работа. — Пое си дъх. — Най-добре ще е да започнем от простичките неща. Дали случайно не ви се намира от онова женско бельо, което навремето наричаха „подплънка за дупе“?

— О! — Тя го измери с поглед и лицето ѝ грейна с чиста радост за пръв път, откакто се бяха видели. — О, да. Разбирам какво имаш предвид... О, обожавам маскарадите.

3.

Когато врявата покрай среднощното пране и къпане утихна и почти всички чаршафи и дрехи увиснаха на простори в градината да чакат слънцето, Найкис успя да се изкъпе, преди да се върне в стаята им. Завари Пенрик на балкона — беше се облегнал умислено на парапета, но щом я видя, се изправи с усмивка.

— Аделис заспа — каза ѝ той. — Още не се е възстановил напълно, нищо, че не му се вярва.

Найкис се запита дали това не се отнася в пълна мяра и за самия него. Изглеждаше изтощен. Влезе тихо в стаята, като се чудеше как ще поделят леглото този път. Оказа се, че мадам Зире е пратила да донесат два дюшека за слугите на пътуващия свещен. Аделис спеше на единия.

— Леглото е за теб — каза Пенрик.

— Не, по-добре ти легни там — каза също толкова тихо и тя. — Ами ако някой влезе? Ще има да се чудят защо си го отстъпил на слугинята си.

Той отвори уста да възрази, но Найкис вдигна пръст пред устните му и поклати глава. Пен погледна към Аделис и се въздържа от по-нататъшен спор. Пък и дюшекът беше с класи над купчината сено. Все още ги грозеше опасност, да, но тихото хъркане на Аделис от едната ѝ страна и поскърцването на пружините под тежестта на Пен от другата ѝ внушиха усещане за сигурност, което приспа тревогите ѝ, а скоро и самата нея.

Тази къща не се събуждаше със зората, за разлика от вилата в Патос, където цареше строг ред и която толкова много ѝ липсваше. Но малко след зазоряване на вратата се почука и една слугиня донесе вода за миене и закуска. Найкис ги взе от момичето и му даде нощното гърне. Изгълтаха с благодарност горещия чай, хляба и плодовете. Почука се отново и за изненада на Найкис този път не беше слугинчето, а самата господарка на дома.

— Просветен Джуралд. Банята е празна. Моментът е подходящ да се заемем със задачата, която обсъждахме снощи.

— С радост ще се включа, мадам — отвърна Пенрик.

— Нека и слугинята ти дойде. Не искам да си омажа ръцете с къна.

Всички тръгнаха след нея към малката баня през гората от простряно пране, което започваше да съхне в очакване на дневната жега. Аделис се съгласи да донесе вода срещу обещанието, че той ще е следващият. Изглежда ги намусено през рамо, когато го отпратиха да чака, докато му дойде редът.

Пенрик съблече ризата, с която беше спал, и започна да развързва панталоните си, но после спря.

— О, не исках да обиждам скромността ти, мадам Катаи, прощавай. Четири години преподавах анатомия на младоците и май приемам за облечен всеки, който има кожа на гърба.

Дори Зире вдигна вежди при това тъжно изявление.

Найкис се замисли над думите му. „Уф!“ Забеляза също, че магьосникът не се тревожи за скромността на другата жена.

— Просветени — въздъхна тя, — просто влизайте във ваната.

— Добре.

Изплакнаха го — Найкис се качи на пейката, за да излива ведрото отвисоко, — после Пенрик се натърка със сапун, после пак го изплакнаха и той се намести в дървената вана. Слабичък беше, но по-скоро строен и жилав, а не кльощав, доволно отбеляза тя. А кожата му беше млечнобяла навсякъде.

А после ѝ се удаде възможност да осъществи фантазията си, която не би признала дори пред заплахата от изтезания, а именно да измие тази негова удивителна коса. След това намазаха косата му с къна, което едва не разби сърцето на Найкис. Но пък измиха къната почти веднага и вълшебното сребристорусо се превърна в почти толкова вълшебно меднорусо, а не в червено, както се случваше понякога с къната. Зире изчака Пен да се подсуши добре с пешкирите, после му подаде тънък халат, а Найкис го накара да стисне сините си очи и внимателно боядиса веждите му. Собствените ѝ ръце се оцветиха в грозноват оттенък на оранжевото.

Зире се усмихна доволно.

— А, да. Цветът изглежда съвсем естествен. Така си и мислех.

— По-добре е от кафявата боя, с която се бях дегизирал в началото на това пътуване. Май ще е най-добре да не прекаляваме с

нищо.

— Става за начало. Тая четина ще трябва да я махнем. Имаш ли си бръснач, или да използваме някой от нашите?

Чак сега Найкис съобрази, че го е виждала много пъти да бръсне Аделис, особено в началото, но не и себе си, макар от седмици да живееха кажи-речи неразделно.

— Имам си свой номер за това. Малко масло и някаква кърпа ще свършат работа.

Натри масло в брадата си, после я изтърка с пешкира и наболата четина като по чудо се прехвърли върху него. Това горна магия ли беше, или долна? Напрегна се, когато Зире прокара ръка по гладката кожа на лицето му.

— Леле. Това наистина върши работа. — Махна към гърдите му, покрити с фин златен мъх. — А сега и останалото.

— Тъ. Всъщност смятах да скрия другото под дрехите. — Размаха ръка. — Дълги ръкави. Висока яка. И така нататък. Един вид скъпарска скромност.

— Ще видим за дрехите. Нямам много в този стил. Поне горната част на гърдите обаче.

Той се намръщи, но се подчини. И чак тогава Найкис осъзна, че дегизировката му няма да се ограничи до цвета на косата.

— Планирате да дадете на брат ми урок по актьорско майсторство, просветени?

— Нещо такова. Ще видим дали ще се получи.

Понеже беше с гръб към нея в момента, Найкис потупа с палец усмихнатите си устни в искрена благодарствена молитва към Копелето. А когато Зире прикани Пен да продължат насаме в стаята ѝ, Найкис изприпка след тях като усърдна слугиня.

Пътюм събра от простора бельото на Пенрик — окъсаните му ленени гащи почти бяха изсъхнали, — а когато вратата на стаята се затвори след тях, му ги подаде мълчаливо. Той се усмихна и ги нахлузи без бавене.

Стаята — нещо средно между кабинет и ателие, реши Найкис — беше красиво мебелирана, необходима привидност, която да поддържа цените високи. Найкис имаше нелоша представа колко струва поддръжката на домакинство с десетина служители и още толкова слуги, плюс харчовете по клиентите с преспиване. Чистотата и

приятната мебелировка без съмнение имаха възпиращ ефект върху побуйните клиенти, но без да вземат страха на по-стеснителните. Мебелите бяха семпли, основно ракли и необичайно голямо легло. Единственият по-личен щрих беше колекцията от пъстри маскарадни маски, закачени на една от стените.

На леглото бяха проснати женски дрехи и бельо. Зире накара Пен да стои прав, докато тя вдигаше една след друга роклите пред дългото му тяло и си мърмореше под нос — *не, не... да, не...* — и запращаше роклята на съответната купчина. Накрая взе от леглото две подпльнки — нещо като дълги възглавнички с пльтен пльнеж. Пенрик без колебание посочи по-тънката.

— Хм, да. Реших, че тесният ти ханш ще понесе повече, но май си прав.

Зире стегна връзките около кръста му, така че възглавничката да падне върху задника му и да го обгърне. Друга ивица плат нагласиха около гърдите му под мишниците и взеха да спорят колко точно да я подпльнят. И този път се спряха на малък размер.

— Ще трябва да поработим върху ръцете и краката ти. Подробностите са важни.

— Така е, мадам. — И с послушна усмивка Пенрик седна на пейката пред тоалетката с чекмеджета и огледало.

Зире се разрови в чекмеджетата и извади няколко лакирани кутии, пълни с повече грим и инструменти за разкрасяване, отколкото Найкис беше виждала на едно място в живота си. Зире й нареди да се заеме с краката му, а самата тя се съсредоточи върху ръцете. Найкис отдавна не беше правила педикюр на друг човек, още от моминството си, когато с другите момичета си лакираха едно на друго ноктите, подражавайки сред много смях и закачки на майките и каките си. Е, беше се опитала да реже ноктите на Каймис, след като състоянието му се влоши, но онова беше много различно и не бе придружено от смях. Ако се съдеше по леката усмивка, разтеглила лицето на Зире, май и тя пазеше топли спомени за момичешки лудории.

Краката на Пенрик бяха загрубели от ходене, но Найкис бързо си припомни как се използват пемзата и маслата, а където се колебаеше, Зире й помагаше с практични съвети. Довърши работата си с яркочервен лак по избор на Зире и се дръпна доволно назад. Вдигна очи и видя Пенрик да я гледа с нещо като усмивка. Нямаше ни най-

малка представа какво си мисли той — той и Дездемона всъщност — за всичко това.

— Косата изсъхна — каза Зире и я разбухна. Беше се накъдрила повече от обичайното, сигурно заради къната. — Какво ще кажеш? Назад? Нагоре? — Уви медната коприна около пръстите си и я вдигна високо на тила му.

— Пусната — каза Пенрик и изви очи нагоре в напразен опит да види какво прави фризьорката му. — За да ми скрива врата.

— Не знам, тези скули просто си плачат да ги подчертаеш. — Няколко гребенчета и щипки в умелите ръце на Зире постигнаха компромис и скоро прическата на Пенрик беше готова, няколко закачливи кичура се завиваха на челото му, косата отстрани беше прибрана на кокче, а тази отдолу се спускаше в меден водопад по гърба.

— Така... — Зире зарови ръце в кутията с гримове. Оцвети миглите му в кафяво, убедиха я да не прекалява с черното по клепачите, накрая сложи малко руж по страните и устните. Чак сега Пенрик се обърна да провери резултата в огледалото и къносаните му вежди се сгърчиха.

— Стани. — Зире му махна нетърпеливо и Пенрик побърза да се изправи. Жената взе от леглото една широка рокля от синьо-зелен лен и я нахлузи през главата му, като внимаваше с косата. Помогна му да мушне ръцете си в ръкавите и приглади диплите на полата. Ръкавите бяха срязани в горния край и светлата кожа се виждаше през прорезите, а скромното деколте на роклята с цвят на море скриваше ключиците му. Отзад деколтето беше по-дълбоко, но там косата служеше за прикритие.

Подгъвът, уви, стигаше едва до средата на прасците му. Найкис го посочи мълчаливо.

— Да, досетих се, че това ще се окаже проблем. Хайде, момиче, помогни ми. — Зире грабна от леглото друга пола, по-тъмносиня и с воланчета по подгъва. С общи усилия двете я пришиха към подплънката около ханша на Пен и това удължи роклята до глезените му. Коланче от медни брънки около кръста завърши тоалета. Зире отстъпи крачка назад да огледа делото си и нацупи устни. Пенрик примигна дружески в отговор.

— Богове пет — промърмори Найкис. — Изобщо не е честно.

— Именно — съгласи се Зире и въздъхна издълбоко.

— Какво? — попита Пенрик, когато съзерцателното мълчание се проточи.

— Няма значение, просветени. — Зире се обърна и отвори друга ракла. Извади отвътре сабо с по-дебела подметка при петата, отколкото при пръстите. — Пробвай ги.

Той седна колебливо.

— Сандали с равна подметка няма ли да са по-подходящи? И така съм си доста висок.

— На богините е разрешено да се извисяват — отвърна Зире и потупа с пръст бузата му. — И което е по-важно, токчетата ще променят походката ти. Няма смисъл да те разкрасяваме така, ако тялото под дрехите и прическата крачи като мъж.

След кратко колебание Пенрик кимна и Найкис коленичи пред него да нагласи кожените каишки, като внимаваше да не обели лака на ноктите му. Пенрик се изправи и тръгна предпазливо из стаята. Измърмори нещо на адрийски.

— Какво казахте, просветени? — попита Найкис.

— Мира казва, че е рискувала живота си на три пъти по-високи токчета по калдъръмени улици с дълбоки канали отстрани, които само чакат да стъпиш накриво, и да не съм се държал като бебе. — При втората обиколка на стаята Пен вече не залиташе толкова, а при третата ходеше нормално и Найкис се зачуди какви ли бързи уроци му преподава в момента неговият многопластов демон.

— И какви са името и историята на тази висока и елегантна червенокоса дама, просветени? — попита Найкис. — Както и тези на прислугата ѝ? — Толкова често меняха самоличността си напоследък, че започваше да им губи дирята.

— А. Добър въпрос.

Пен тръгна към пейката и Зире побърза да каже:

— Не се *плюсвай*. Разстели внимателно полите.

Той се поколеба, после изпълни инструкцията относително успешно.

— Май ще е най-добре да се казвам Мира. Така ще го запомня лесно. Колкото до историята... хм. Дори не знам колко време ще продължи този маскарад.

Чак до границата с Орбас вероятно, помисли си Найкис. Колко дни? А и оставаше проблемът с парите и тяхната липса.

След кратък размисъл Пенрик продължи:

— Аз съм Мира от Адрия и съм... бивша куртизанка, понастоящем оттеглила се от активна практика. Пътувам по частни дела. На младини със Зире сме били приятелки... не, имали сме обща приятелка. Виждаме се за пръв път. Заради тази обща приятелка съм почукала на вратата ви, когато неочаквано сме замръкнали в Соси. Защото, хм... този път защо сме си загубили багажа?

— Изпратили сте го с каруца — предложи Зире, — но тя още не е пристигнала. Може и въобще да не пристигне.

— О, много добре.

— Случва се — въздъхна тя. — Уж са изгубили багажа при речен брод, но ако питате *мен*, откраднали са го. — Найкис не разбра дали това е измислена добавка към историята, или истинска случка. Със сигурност звучеше много по-правдоподобно от корабокрушение и много по-безинтересно, тоест без нужда от допълнителни подробности.

— А слугите ви? — подсети го Найкис.

— С мен са отскоро, но пътуваме в една посока.

— А на брат ми?... — добави тя и докосна леко горната половина на лицето си. Пенрик вдигна едва доловимо рамене, в знак че разбира проблема. Всяко що-годе адекватно описание на бегълците със сигурност споменаваше белезите от изгаряне на Аделис, уникални и уличаващи. Старата маскарадна маска, която бяха използвали в Патос да придържа превръзките му, не беше решение — беше твърде очевидна дегизировка и щеше да привлича вниманието не по-малко от самите белези. Погледът ѝ попадна върху колекцията красиви маски върху стената и в главата ѝ се зароди идея. „По-късно.“

Пенрик — Мира — потупа устните си с палец и погледна изпод клепки мадам Зире.

— А сега бих искал да повторим снощната процедура. Как се чувствате тази сутрин?

— Болезнено и подуто, точно както каза ти — отвърна тя и сви рамене. — Но не е... непоносимо. Време ли е вече?

Той кимна.

— Трябва да има точен баланс между унищожението и лечението. Унищожението е от мен, но лечението идва от собственото ви тяло. Предимно. — Веселото настроение изведнъж се беше смрачило и Найкис свъси вежди.

За нейно изумление Зире коленичи пред Пенрик и преспокойно смъкна корсажа си. Пенрик се намръщи и допря два пръста до едно място на лявата ѝ гърда, което наистина беше подуто и зачервено, а после лицето му се изопна в онази характерна физиономия на вгълбена концентрация, която Найкис помнеше от лечението на брат си. Прехапа устни. Не трябваше ли Пенрик да щади силите на Дездемона, за да довърши тя работата си по собственото му сърце? По-късно щяха да си поговорят по въпроса.

Зире затаи дъх и застина, докато Пенрик не отдръпна ръка след минутка-две.

— Търпи ли се? — попита нежно.

Зире кимна, изправи се и го погледна с онова тревожно удивление, което Пенрик толкова често пораждаше у хората.

— По-късно ще дойда да направим дренирането и тогава ще видим какво сме постигнали — каза той и тя кимна отново. — Не ми се иска да злоупотребяваме с гостоприемството ви по-дълго от крайно необходимото — добави Пенрик.

Зире махна с ръка.

— Тази сутрин се забавлявах толкова, че няколко бани, нощувки и храна са нищо в замяна, просветен Джуралд. Или... лейди Мира? Мадам Мира?

— Сора Мира, ако ще се придържаме към адрийския стил — отвърна той и се замисли. — Трябва да поработя върху акцента си. Нейния акцент. Мира е говорела съвсем малко седонийски. Но пък дартакийският ѝ е бил отличен. Как е гласът ми, между другото? — И повтори по-пискливо: — Как е гласът ми?

— Не се престаравай — отсече Зире. — Високата Мира може да говори гърлено. Или дрезгаво. Но нека е тихо, иначе си личи.

— Разбрах. — Той понечи да стане, спря се и след миг се изправи грациозно. — Е. Да направим един тест. — Усмихна се на Найкис. — Дали да не представим сора Мира на брат ти?

Найкис потисна усмивката си и кимна раболепно.

— О, да, моля ви, просветени.

Мадам Зире им махна за довиждане и се зае да върне инструментите на занаята си в кутиите, а Найкис и Пенрик излязоха на галерията.

— Да се поразходим малко — прошепна Пенрик. — Трябва да упражня походката.

Найкис кимна и той я хвана под ръка. Тръгнаха заедно и след миг Найкис попита:

— Какво направи на мадам Зире преди малко? С ръката си?

— Лечебна процедура. Дано помогне.

— Каква? Горна или долна магия?

— По малко и от двете. Има тумор. И то не от кроткия вид, за съжаление.

— О? Можеш да лекуваш тумори?

— Понякога. Понякога не мога. — Въздъхна. — Трябва да мине време, преди да се разбере дали лечението е било успешно, а ние скоро ще си тръгнем.

— Много ли ти коства? Магически?

Той махна с ръка, избягвайки директния отговор, което само засили подозренията ѝ, но после каза тихо:

— Не ми струва толкова, колкото би струвало на мадам Зире, ако се разбере, че приютява бегълци, пък било то и несъзнателно. В случай че нещата се влошат.

— Е — каза Найкис и си пое дълбоко дъх. — Тогава да не позволяваме да се влошат.

— Да. — Гласът му стана още по-тих. — Положих много усилия да проумея принципа на тези неща, докато бях в Мартенмост. На туморите и техните подобни образувания. Определено има елемент на хаос в цялата тази работа, това го усещам пряко. Но въпреки всичките си молитви към своя бог така и не получих прозрение. Въпреки факта, че първите пет човешки ездачки на моя демон са починали от злокачествени заболявания. Включително и Мира, между другото.

— Съжالياвам — каза Дездемона по-тихо и от него. — Тогава не разбирах какво се случва.

Той кимна съчувствено.

— Вината не е била твоя. Преди Умелан... това е шестата ездачка на Дез — добави той към Найкис, — да се озове в ордена на Копелето в Бражар, не си знаела, че е възможно да балансираш хаоса

си, а не да го изливаш несъзнателно навътре. — Погледна отново Найкис. — Това е още една причина храмът да издирва самоуки магьосници и да ги подлага на сериозно обучение. Или да вади демоните от тях, ако другото се окаже непостижимо. За тази причина се говори рядко, хората не знаят и не разбират.

Дездемона изръмжа тихичко, когато Пенрик спомена за насилственото разделяне на демона от ездача му, но не тръгна да спори. Найкис стисна лекичко пръстите на Пенрик, без да е сигурна кого от обитателите на тази сложна глава се опитва да успокои. Имаше ли риск и Пенрик да развие злокачествено заболяване? Той, изглежда, не смяташе така.

Стигнаха до вратата на стаята си.

— Чудя се, между другото — подхвърли отнесено той, — защо мъжете, преоблечени като жени, са по-комични от жените, преоблечени като мъже.

Найкис поклати глава.

— Не знам. Но не изглежда честно, нали? — Ръчна с пръст добре подплатения му корсаж. — Самата аз не бих се подложила на този експеримент. Не би имало смисъл. Откакто навърших дванайсет. Колкото и да ги стягам.

— Да. Определено не си струва труда. Така си си свършена. — Бегла усмивка раздвижи начервените му устни. — Обаче Дез харесва роклята. Не знам как един безтелесен демон може да развие вкус към хубавите дрехи, но тя определено има мнение по въпроса. От години се опитвам да ѝ угодя в рамките на професията и кесията си, но явно роклите са ѝ липсвали. — Замълча. Явно се опитваше да влезе в ролята на Мира. Накрая махна на Найкис да мине пред него.

Аделис явно междувременно се беше възползвал от банята и сега седеше бос на стола, облечен с най-малко вмирисаните си риза и панталони. Найкис си напомни да прибере от простора изпраните им дрехи. Веднага щом Пенрик влезе с изящна походка в стаята, Аделис се стресна, грабна шапката, нахлупи я ниско над очите си и скочи, като стрелна Найкис с разтревожен поглед.

— Извинете, това вашата стая ли е? — успя да изграчи той. — Мадам Зире я даде на... на господаря ми.

— О, няма проблем — изгука Мира и го стрелна с ослепителна усмивка. — Ще си я поделим.

— Запознахме се преди малко — бодро каза Найкис. — Това е Мира.

Аделис се навъси.

— Не бива да се сприятеляваш с непознати тук. Просветен... Джуралд ни каза да сме дискретни.

— Седнете, моля — каза гърлено Мира и размаха ръка. — Не искам да прекъсвам работата ви.

Аделис, който нямаше никаква работа в момента, трескаво се огледа за нещо, което да наподобява задача, не откри нищо и се тръшна обратно на стола си. Мира се плъзна към леглото и приседна съблазнително, като се подпря с ръце назад, изпъчила бюст. Кривна глава и накара сините си очи да грейнат като слънце по морски вълни.

— Запознах се със сестра ви в пералното. Толкова обичам разкази за пътешествия. — Изрита воланчетата по подгъва на полата с възголемия си крак с лакирани нокти.

— И какво друго си й разказала? — обърна се Аделис към Найкис, уж небрежно, но тревогата му прозираше. Май не беше най-доброто опитно свинче за експеримента им, помисли си Найкис — шапката висеше толкова ниско над очите му, че едва ли виждаше много от Мира.

— Толкова сте силен, личи си, че сте охранител — измърка Мира. — Така каза сестра ви. Реших, че преувеличава, но сега виждам, че не е така, даже напротив. Е, сестри, какво да ги правиш. Как се казваш?

— А... Адо — импровизира Аделис. Очите му под ръба на шапката се бяха разширили, а по страните му пълзеше руменина.

Мира плесна с ръце.

— Адрийско име! Бил ли си в Адрия? Прекрасна, богата страна, ако не броим маларията. — Нацупи устнички. — Непременно трябва да идеш там някой ден.

Аделис стрелна Мира с поглед, после пак и пак. Накрая явно най-после се усети, защото свали с едно движение шапката си я запрати на пода.

— Това — каза със съвсем различен глас — е отвратително.

— Грубиян! — Мира изправи гръб и размаха ръка пред нацупените си устни. Пенрик обърна глава към Найкис и каза с нормалния си глас: — Не е лошо да намерим ветрило, между другото.

Мира владее отлично езика на ветрилата, макар че познанията ѝ сигурно са остарели. Както и диалектният ѝ адрийски. Преводачът в мен надига глава, прощавай. Чудя се дали Зире няма ветрило в някоя от вълшебните си ракли...

— Сигурно. И ще се радва да ти послужи — каза Найкис. Седна на леглото до него. До нея. Добре де, до тях. Обърна се към Аделис. — Успя да те заблуди за цели пет минути. Дали ще заблуди и взвод граничари за четвърт час, как мислиш?

— Освен ако не са започнали да събличат пътниците до голо, да. — След миг добави: — А може би дори и тогава. Ако единствената му цел е да мине за нещо друго, а не за просветен Пенрик, храмове магьосник. — Още една кратка пауза, после: — Никога не съм се съмнявал, че *той* може да избяга от страната по един или друг начин. Или дори вие двамата, заедно. Не в това е... основният проблем. — Ръката му се вдигна бавно към грозните белези.

Найкис се наведе напред.

— Хрумна ми нещо в тази връзка. — Погледна настрани към Пенрик. — Дали Мира не е от онези жени, които обличат слугите си в еднакви ливреи?

— О, да.

— И с еднакви маски?

— Хм...

— Един слуга с маска привлича внимание към себе си. *Двама* слуги с маски привличат внимание към... знам ли, към Мира?

— Мира обожава да е център на внимание — призна Пенрик. — Поне в професионално отношение. Но и в лично, като се замисля.

Което беше твърде далеч от предпочитанията на просветен Пенрик, помисли си Найкис, но пък той вече беше доказал, че не се бои от предизвикателства.

Аделис току местеше поглед между Найкис и Пенрик. Или между Найкис и Мира може би. Пенрик улови погледа му, вирна брадичка и взе да суче една медна къдрица около пръста си. Аделис стисна устни и извърна поруменялото си лице.

— Добре тогава — каза решително Найкис. — Аз ще се хвана за иглата, стига да намеря подходящи материали.

— Може да ти помогна — предложи Пенрик. — Много ме бива с бодовете — и върху плат, и върху кожа.

Тя го погледна с усмивка. „Сигурна съм, че е така.“ Онова, дете била съвършена, Найкис скъта за по-нататъшен размисъл, като дете, което крие бонбон от страх че някой лош възрастен ще му го вземе. „Вече от толкова време играя ролята на собствения си настойник...“

4.

Пенрик бе впечатлен от изобретателността на Найкис, докато тя събираше материали за следващия маскировъчен проект. Посветиха остатъка от следобеда на ръчен труд. Зире им беше дала две еднакви черни маски тип домино, скромно украсени с пайети. Найкис прекрои две възшироки стари черни поли и ги превърна в табарди. Навлякоха ги над дрехите си — черни риза и панталони за Аделис и черна рокля за нея — и резултатът се оказа неочаквано добър. След като изтърпя да му вземат мерки и да стеснят или отпуснат тук и там новата дреха, и след като почисти всички налични сандали и наточи меча си, Аделис седна да гледа.

— Редно е табардите да имат еднаква бродерия и повече декорация — помърмори Найкис, наведена над взетата назаем игла, — но нямаме време. Този ширит по краищата ще трябва да свърши работа.

— Ще минат за ежедневни ливреи, струва ми се — успокои я Пенрик, докато се опитваше да не изостава от темпото ѝ, свел глава над собственото си ръкоделие. — Сигурен съм, че Мира е имала в багажа си по-хубави дрешки за екзотичните вечери, но и те са били изгубени поради крадливите каруцари.

Найкис се усмихна, без да вдига глава. Пенрик я наблюдаваше тайничко. Приведена над ръкоделието си, тя явно нямаше представа колко е привлекателна. Несъмнено бе създадена да се превърне във ведрия солиден център на... нещо. „На моя живот.“ Неканена мисъл, която Пенрик побърза да прогони. Защото тя щеше да остане в Орбас с брат си, а той щеше да отплава към Адрия, нали така? Съсредоточи се върху иглата в ръката си.

Но тази неразрешима ситуация не му даваше мира. Сърбеше го като зарастваща раничка.

— Знам какви са плановете на Аделис, щом стигнем във Вилнок — каза накрая той. — А твоите?

Найкис вдигна изненадано очи.

— Какво?

— Не си ли мислила за собственото си бъдеще?

— Докато аз съм добре — вметна Аделис, — на Найкис нищо няма да ѝ липсва.

Пенрик се въздържа да отбележи, че понастоящем Аделис може да предложи на сестра си само малко ръчен багаж и риска на ожесточено преследване. Които делеше поравно с нея.

— Разбирам, но... — опита отново Пенрик. — Ти какво би искала за себе си? Ако имаше избор.

Стана му болно да я гледа как се опитва да осмисли непривичната представа за *избор*. Или как не успява да я осмисли.

— Каква е ползата от такива въпроси? — попита на свой ред тя. — Каквото и да ме чака на пътя, ще му мисля, когато се случи. — Жестът ѝ подсети Пен за скърбяща жена, която хвърля първата шепа пръст върху ковчег. Вече три пъти животът ѝ се бе преобръщал заради мъжете, от които беше зависела — първо внезапната кончина на баща ѝ, после бавната смърт на съпруга ѝ, а сега неприятностите на Аделис. Найкис стрелна с поглед брат си, но иглата в ръката ѝ не трепна. — Много обичах вилата в Патос. Дори се преструвах, че е моя. По-добре, че не беше, като си помислиш.

„Мечтае за своя къща?“ Така ли трябваше да тълкува думите ѝ?

„Повечето жени — отвърна Дез — рано или късно се размечтават за свой дом. Ако питаш мен, нещата нарочно са направени така, че да не могат да постигнат мечтата си, без да се обвържат с мъж.“

Две малки стаи в чуждо имение с изглед към канал можеха ли да минат за дом? На него му бяха предостатъчни, но сега изведнъж му се сториха твърде незадоволителна зестра.

— Няма да сме толкова бедни задълго — каза решително Аделис. Сляп оптимизъм или опит да вдъхне увереност на сестра си? По-скоро второто, реши Пенрик. Аделис също беше изгубил много покрай тази катастрофа, за малко да изгуби и зрението си. Е, поне беше прогледнал отново. Дали това не променяше начина, по който гледаше и на другите си проблеми?

Найкис вдигна рамене.

— Безопасността няма нищо общо с това колко си богат. Или беден. Или добър, или лош. Дори най-благочестивият човек може да

загуби двореца си в миг, когато земята се разтресе или избухне пожар. — Изглежда намръщено ръкоделието си. — Може би истинската безопасност не е в корените, а в краката. Или в крилете. — Стрелна Пенрик с неразгадаем поглед.

Пенрик се сети онези птици, при които мъжките привличат женските, като правят красиви гнезда.

„Има и друг вид, при който мъжките висят надолу с главата от някой клон, пляскат диво с криле и пищят пронизително — услужливо добави Дез. — Може да опиташ това.“

„Не съм чак толкова отчаян. Все още.“ Макар че дори вила под наем не беше по джоба на храмов свещен.

„Но не и отвъд възможностите ти на магьосник, стига да не раздаваше услугите ни на безценица.“

„Способностите ни са дар от бога. Не е редно да богатея от тях.“

„Ами тогава отвори лекарска практика.“

Доброто настроение на Пенрик се стопи.

„Не.“

След кратка пауза Дез промърмори: „Извинявай. Не трябваше да те подкачам на тази тема“.

„Да.“ Пенрик вдиша бавно, за да се успокои. „Няма нищо.“

Стигна до края на ширита и стегна конца на възел, като несъзнателно го направи с една ръка, техника, която му беше показал един колега хирург. Найкис го погледна с вдигнати вежди, после поклати глава и се върна към ръкоделието.

„А какво бих искал аз, ако имах избор?“ — запита се Пен. Имаше един очевиден отговор и той седеше пред него. Но изборът негов ли беше?

„Имаш много възможности — намеси се Дездемона. — Истинският въпрос е от какво би се отказал заради тях.“

Докато се занимаваше с дренажа на мадам Зире, Пенрик удължи уговорката си с нея — осигури още една нощувка за себе си и близнаците в добавка към дрехите и маските, като се съгласи в замяна да седне вечерта в галерията над атриума при входа и дискретно да обезпаразити онези пристигащи клиенти, които имаха нужда от това. Оказа се, че близо една трета от тях попадаха във въпросната

категория. Влязла в новата си роля на лична камериерка, спретната в черния табард и с маската на лице, Найкис придружи сора Мира на това бдение в една ниша, запазена обикновено за слугинята, обслужваща горния етаж. Пенрик не беше сигурен кой кого пази от нежелано внимание, но клиентите на Зире бяха ангажирани с друго. Не на последно място с почесване.

Беше си изцяло долна магия и следователно евтина, несравнима с усилията, които Дездемона влагаше в собственото му недовършено лечение и процедурите на мадам Зире. Може би по-късно трябваше да се преоблече, реши Пенрик, и да се поразходи по покривите в търсене на по-едра плячка, върху която да излее натрупалия се хаос. Да не говорим, че трябваше да отскочи и до храма за попълване на бюджета. Къщата на Зире се превръщаше в съблазнително убежище, но не биваше да се задържат дълго тук.

По някое време притокът на клиенти намаля и Пенрик реши да напусне поста си и да слезе в градината, където Зире предлагаше храна и напитки за гостите си, а също музика и разговори. Беше като импровизиран салон под звездите, макар че особите и политиката на този провинциален град едва ли можеха да се мерят с аристократизма на вечерните соарета в Лоди, където Мира бе плувала в свои води.

„Не бяха и наполовина толкова аристократични, колкото си въобразяваха някои“ — уведоми го през смях Мира.

Така или иначе, беше добро и безопасно място, където Пен да поразходи новата си самоличност, преди да я изправи пред потенциално смъртоносната публика на някой пограничен пост. Освен това започваше да огладнява.

Следван по петите от Найкис, той скъси крачката си до нещо по-дамско и успя да слезе по стълбите, без да си изкълчи краката. „Не знам дали можеш да си представиш — въздъхна Мира — какви чудеса бих могла да сътворя навремето с великолепен ръст като твоя!“ В градината имаше десетина мъже и пет-шест жени и Пен се стресна сериозно, когато всички се обърнаха при появата му. Не един и двама останаха зяпнали. Пен се усмихна мило и се отправи към една тапицирана пейка под закачен на стълб фенер. „Добър избор — промърмори Мира. — Светлината ще подчертава отлично косата ни.“

Пен посегна несъзнателно да разбухне въпросната коса, после уви една къдрица на пръста си. Найкис, благословена да е, побутна

една слугиня към него и той си взе от подноса ѝ няколко малки сандвича, лозови сарми с кайма и няколко парченца сирене.

— Ти не си ли гладна? — прошепна на Найкис.

— Слугиня съм, забрави ли? — прошепна в отговор тя. — Ще трябва да ме уволниш, ако дръзна да ям пред гостите.

— Мира, за щастие, е ексцентрична. — Тупна я строго с пръст по брадичката, после пъкна една лозова сарма в устата ѝ и Найкис волюневолю се усмихна. Лоша идея, види се, защото част от втрепените в Мира мъжки погледи се преместиха върху слугинята ѝ.

Трима взеха да го наобикалят, като единият заряза партньорката си за неин потрес. Двамата по-млади се оттеглиха бързо-бързо под обещания поглед на третия, едър широкоплещест мъж с военна подстрижка и вече прошарена коса. Колкото до лицето му, то сякаш бе създадено да се блещи, истински требушет за мятане на страшни погледи. Голям клон, голяма брадичка, големи уши; смугла кожа със стари белези от шарка. Приличаше на износен ботуш, от онези с кабарите. От забележителната грозота го спасяваха само умните кафяви очи и мрачната усмивка, която почти разцепи лицето му, докато се настаняваше на пейката до Пенрик. Между другото, не беше от въшливите гости, които Пен неотдавна беше обезпаразитил тайно. Найкис се оттегли на крачка зад тях както подобава на истинска камериерка.

Нахалникът хвана ръката на Мира.

— Здравей. Нова си, а?

Пенрик му позволи да допре устни до кокалчетата на Мира и реши да не рискува с глуповата усмивка.

— А вие не сте, правилно ли разбирам?

Той се изкиска.

— Нищо ново няма в мен. Аз съм Чадро. А вие, госпожице?

— Мира. Уви, и аз не съм нова. Гостувам на мадам Зире за ден-два, после ще продължа по пътя си.

Тежките му вежди се вдигнаха разочаровано.

— Значи не работите тук, Мира?

Пен поклати глава.

— Жалко. — Чадро остави ръката на Пен върху бедрото му и я потупа. — Откъде познавате Зире?

— Не се познавахме лично до вчера, но имаме обща приятелка и това ми даде куража да ѝ се натрапя неканена. Много е гостоприемна.

— А вие... — започна той, после млъкна разколебано. — Възможно ли е тази обща приятелка, както и вие, впрочем, да сте в същия занаят като Зире?

— Преди — да, но вече се преориентирах към... частни услуги, да речем. Това е и причината за пътуването ми.

— Сериозно? — Усмивката пропълзля обратно. Ръката му — също. — Но още практикувате?

— Изкушавате ме, сър, но вече съм поела ангажимент.

— Лъжете умело, мила Мира. Трудно ми е да си представя, че това мое лице ви изкушава особено.

— Лицето не прави мъжа, нито е мярка за мъжеството му.

— Ха. — Ставаше му все по-забавно, види се. — Повечето философи, които познавам, не са хубави като вас.

Мира се усмихна.

— Точно тази летва не е трудна за прескачане.

— Вярно, не е. Ако все пак... — Ала следващият напад в този възтромав флирт така и не дойде, прекъснат от врява в атриума, която бързо се преля и в градината.

Двама зачервени млади мъже с извадени кинжали взеха да се обикалят в кръг. Хората в градината се разбягаха с разтревожени викове към стените да им направят място. Двамата младежи бяха облечени по местната мода, с грижливо оформени прически, знак, че не принадлежат към войнишкия занаят, за разлика от повечето клиенти на дома. Две слугини захвърлиха подносите си и хукнаха да повикат на помощ портиера и Зире.

— Бератски боклук! — извика единият младеж. — Шарка да тръшне и теб, и цялата ти рода!

— Паргско псе! Ще отрежа лъжливия ти език!

Хвърлиха се един към друг и се сблъскаха под съпровода на пронизителното стържене на кинжалите.

— О, богове — изпъшка Чадро. — Кой е пуснал тук тези идиоти по едно и също време?

И за разлика от по-благоразумните свидетели на свадата стана от пейката и тръгна не назад, а напред.

Пенрик последва примера му. Само това им липсваше — кавгата да се превърне в кървав бой и къщата да се напълни със стражари, които да подложат на разпит всички присъстващи, включително случайните пътници. Като чужденци, тримата неизбежно щяха да привлекат внимание, а тогава все някой щеше да свърже слугата с обгореното лице със заповедта за ареста на Аделис, която сигурно вече циркулираше из цялата страна. На това трябваше да се сложи край овреме и Пенрик разполагаше със средствата да го направи. Въпросът беше как да го направи дискретно, без да разкрива способностите си...

„Дез, ускори ме.“

Хлъзгав като змия, Пенрик се мушна между двамата противници и успя да извие една от стискащите кинжал ръце. Наведе се да избегне удар отзад и вторият кинжал закачи само косата му. Пен прещипа нерва под кожата, пръстите се отвориха и оръжието падна. Той подложи крак зад коленете на младежа, за да прикрие магическото въздействие върху нервите там, и той се срина подкосен на земята. Междувременно Чадро беше приклецил втория младеж с хватка под мишниците. Вдигна го и го разтърси, както куче размята плъх, при което вторият кинжал издрънча на каменните плочи.

— Стига! — викна Чадро с глас дълбок, силен и нетърпящ възражения, глас за войнишки плац. — Ще ви охладя главите в герана, ако не спрете!

Пенрик не се усъмни и за миг, че Чадро би привел закана си в действие, без да му мисли много, и явно не беше единственият. Наведе се да прибере двата кинжала, както и по-малка кама, скрита под дрехата на единия, също и друга, пъхната в ботуша на втория. Стиснал ги в ръце, Пен се отдръпна с танцова стъпка, ухилен до уши и задъхан. Двама млади мъже с войнишка подстрижка пристъпиха със закъснение да помогнат на Чадро, а едрият портиер най-после се появи, едновременно разтревожен и раздразнен. Онзи, когото Пен беше повалил, още седеше на земята и стискаше парализираната си дясна ръка с лявата. Е, до няколко минути парализата щеше да отmine. Вероятно.

Чадро се наведе, взе нещо от плочите и се обърна към Пен.

— Мадам — каза сериозно, — не биваше да се намесвате. Тези диваци едва не ви намушкаха. — Протегна ръка и му показва лъскавата къдрица, която бе паднала жертва на удара отзад.

Пен тъкмо щеше да възрази, че си е бил съвсем добре, благодаря, когато Дездемона, или по-скоро Мира като част от нея, го прекъсна: „Остави това на мен, о, дълбоко просветени, или ще сговниш всичко.“ Смутен, Пенрик ѝ отстъпи контрола.

— Ох, леле! — ахна тя, докато Чадро слагаше къдрицата в ръката ѝ. — Не съм усетила кога е станало. Добре, че сте го спрели.

— Какво ви прихвана, та да се хвърлите така между тях?

Едно подробно обяснение какво го е „прихванало“ би отнело цялата нощ, помисли си Пен.

— Ами, реших, че мадам Зире не заслужава да ѝ съсипят вечерта.

— За това сте права — каза Чадро и я изгледа, свъсил вежди. — Какво направихте на онзи, когото повалихте? Бяхте много бърза.

— О. — Мира разбухна косата си. — Научиха ме на няколко хватки в началото на кариерата ми, за да обезсърчавам по-буйните клиенти. — Хвана голямата лапа на Чадро и притисна къдрицата в шепата му. — Запазете си я, ако искате. Не мога да я върна на мястото ѝ.

Пръстите му се затвориха около медночервения кичур и той се усмихна.

— Права сте.

Пенрик се огледа за Найкис, която съвсем благоразумно, слава на общия им бог, беше останала зад пейката. С разширени от страх тъмни очи тя тръгна с бърза крачка към него и го стисна силно над лакътя.

— Сора Мира! Добре ли сте? — Не добави „проклет глупак такъв“, но нещо в стиснатата ѝ челюст подсказваше добавката.

— Съвсем добре съм си, благодарение на този господин — измърка Мира и Найкис я стрелна... него... тях... с още по-отровен поглед, който побърза да скрие, като наведе глава. Преглътна и овладя лицето си до степен, която подхождаше на разтревожена камериерка.

В този момент се появи мадам Зире, доста разрошена, и бързо пое контрол над нещата, а Пен се възползва от възможността да се слее с фона. Оказа се, че кавгата започнала, когато двамата младежи си харесали една и съща дама за вечерта, не за друго, а за да прецакат другия. Със строгия тон на майка, която праща непослушни деца по леглата без вечеря, Зире заяви, че никой от двамата няма да получи

момичето и или ще се задоволят с дамите, които тя им посочи, или ще си тръгнат, без да им бъдат върнати парите.

— Ножовете ми! — възрази неразумно единият.

Ако им върнеха оръжията, дори на излизане, това означаваше идиотите да подновят боя на улицата.

— Мадам Зире — каза Пенрик, — ако позволите да предложа... Пратете слуга да отнесе оръжията на родителите им и да обясни защо се е наложило да им бъдат отнети. На сутринта младежите ще могат да поискат собствеността си, всеки от своя баща.

Двамцата пребледняха. Онзи, който стоеше прав, стрелна Пен с омраза, а седналият го изгледа с неприязън и страх едновременно. Чадро се ухили. Зире кимна одобрително и връчи ножовете на един слуга с указания да ги отнесе. Ядосани, но и стреснати, младежите тръгнаха към срещуположните стълбища на галерията, побутвани от момичетата, които Зире им беше избрала — повече заради здравия им разум, види се, и по-малко заради хубостта им.

— Надявам се после да ги изведете от къщата по различно време — прошепна ѝ той.

— О, да — кимна разсеяно Зире. — Благодаря за съдействието, про... сора Мира. — Обърна се и добави: — И на вас, генерал Чадро. Ако не беше бързата ви реакция, това можеше да свърши много зле.

Пенрик примигна. „Е, това обяснява някои неща...“ При този чин, при това видимо не от запаса, Чадро трябваше да е командирът на която там имперска пехота, по думите на Аделис, беше разквартирувана в местния гарнизон. Четиринайсета май. Богове... възможно ли беше с Аделис да се познаят?

— Престоят ви тази вечер ще е за наша сметка, сър — добави Зире и се усмихна на генерала.

— Хм — каза той, — искам да... — Усмихна се на Мира и дръпна Зире към атриума. Пенрик наостри уши, но така и не чу тихия им разговор, само ги видя да хвърлят по някой поглед назад към градината. Зире на няколко пъти разпери безпомощно ръце и вдигна рамене. Чадро правеше недоволни физиономии. След още минутка приключиха тихия си спор и се върнаха. Зире изглеждаше притеснена, а Чадро — разочарован.

Генералът седна на пейката до Мира и смръщената му физиономия се смени с усмивка.

— Зире твърди, че сама сте си господарка, и ако искам да ви съблазня, ще трябва да го направя без нейна помощ.

— Така е. Трудно извоювах независимостта си и много държа на нея.

— Което е жестоко, от моя гледна точка. Трябва да разчитам само на чара си, а този ресурс при мен е в недостиг. Ако умеех да съблазнявам жени, нямаше да съм от най-доходоносните клиенти на Зире.

— Не си го слагайте на сърцето, сър. В Соси едва ли има мъж, който да задържи вниманието ми.

Чадро я изгледа косо и каза:

— Бих могъл да опитам все пак.

Тя се усмихна и го погали по бузата. Пенрик, решил да сложи край на този проточил се флирт, наведе глава към генерала и му пошушна конспиративно на ушенце:

— Няма смисъл. По това време на месеца съм принудена да си взема няколко дни почивка. — Така, това трябваше да реши проблема, без да засегне чувствата на генерала. Той тъкмо се отдръпваше доволен, когато Мира добави: — Макар че знам няколко приятни начина да заобиколя това затруднение. Стига мъжът да се остави изцяло в ръцете ми.

„Мира!...“

— Не се сецам за по-приятна участ — промърмори Чадро — от тази да се оставя на вашата милост, сора Мира. — И вдигна отново ръката на Мира към устните си за нежна целувка и на Пен изведнъж му хрумна, че уж ниското самочувствие на генерала е добре отрететирано представление също като неговото. А и човек с неговата външност със сигурност имаше силна мотивация да усъвършенства чара си.

— Ако сте искрен — каза Мира, — значи бихте могли да ме забавлявате не по-зле, отколкото аз бих могла да забавлявам вас. И така да компенсирате евентуалните липси в договорката ни.

— О — прошепна Чадро, — искрен съм, уверявам ви.

— Тогава се разберете с мадам Зире да ни даде стаята си и обещавам да ви покажа лодийски тайни, които са превръщали дукове в роби.

Чадро скочи и тръгна с бърза крачка към Зире, която разговаряше с една слугиня при вратата на кухнята.

„Мира, какви ги вършиш? — попита паникьосано Пенрик. — Полудя ли?“

„Хайде, хайде, Пенрик — отвърна тя. Звучеше почти като Рухия, отривисто и прагматично, макар да предлагаше откачени неща. — Изтърпяхме куп твои креватни лудории през годините. Сега ти ще търпиш. Справедливо е, не мислиш ли? — След миг добави: — А и хем ще научиш нови неща. Ученият в теб би трябвало да е доволен.“

„Не можем да останем затворени в една стая с него!“

„Напротив, смятам да го затворя в една стая със себе си. Взех му мярката още през първите пет минути, Пенрик. Довери ми се. Ти няма да свалиш и една дреха, той ще е щастлив, а малкият ни проблем с финансирането на следващия етап от пътуването ще се разреши от само себе си.“

Аргументът, че смята да обере храма за тази цел, едва ли щеше да прозвучи убедително, предвид че нямаше гаранция какво ще открие в кутиите за приношения. А и му липсваше морална висота.

Найкис се наведе над рамото му и прошепна разтревожено:

— Пенрик, какви ги вършиш?

— Мира има план — прошепна той. От опит знаеше, че Мира често има планове и идеи, някои от тях откровено скандални. — Все пак тя е експертът по тази част...

Зачуди се дали да не предизвика гласуване сред десетте личности, които съставляваха неговия демон на хаоса, но по креватните въпроси гласуването често се израждаше в какофония. Просветена Рухия обикновено подкрепяше Мира в подобни дебати, Васия от Патос — също. Двете лекарки, Амберейн и Хелвия, неизменно вземаха Пенрик на подбив. Просветена Аулия от Бражар винаги гласуваше въздържала се, макар че май нямаше нищо против положителния резултат. Рокнарийката Умелан мразеше мъжете по принцип и не без основание. Рогаска не проявяваше интерес. Седонийките Литикон и Сюган, първите човешки ездачки на Дездемона, бяха станали почти неразличими след две столетия, макар Пен да подозираше, че Сюган е харесвала жени. „И аз харесвам жени, проклети да сте!“ Лъвицата и кобилата, слава на боговете, никога не се включваха в спора — като разгонващи се създания, те явно не

разбираха сложния танц на човешките сексуални отношения. Откровено казано, той понякога им завиждаше, сега включително.

Чадро се върна със Зире, която подтичваше след него ококорена.

— Сора Мира — каза тя колебливо, — сигурна ли сте? Уверявам ви, че гостоприемството ми не зависи от услуги, които... не са ви по сърце.

Мира я удостои с най-слънчевата усмивка на Пенрик. Зире отстъпи и вдигна ръка към гърлото си, а разтревоженият Чадро издаде звук като човек, когото са ударили с юмрук в корема.

— Уверявам ви — каза Мира и Пен предположи, че множественото число включва всички присъстващи, — че всичко ще бъде наред.

Зире вдигна немощно ръце, сякаш да каже „ти си знаеш“, и ги поведе към стълбището. Найкис изприпка по петите им. Когато Зире отвори вратата на своята спалня, Мира попита:

— Зире, случайно да имаш копринени шалове или нещо подобно? За предпочитане подобно — коприната прави лоши възли.

— Най-отгоре в онази зелена ракла. Има и, въ, други неща, които може да се окажат по-удачни.

— Отлично. — Мира влезе в стаята като кралица в тронна зала. Чадро я последва с обнадеждено любопитство, досущ верният генерал на кралицата, заклел се да ѝ служи вечно.

„Мира, това е лудост“ — оплака се Пенрик, на крачка от откровения ужас. Онези части от него, които не бяха толкова ужасени, май се канеха да наблюдават развоя на събитията като публика на състезание по стрелба с лък.

„Ни най-малко — ведро каза Мира. — Към края на кариерата си в Лоди превърнах възрастните господа в своя специалност. Наричаха ме Възкресителката. Очаквах, че доходите ми ще спаднат с напредването на собствената ми възраст, а те се увеличиха. Много задоволително.“

„Чадро не е стар!“

„Толкова по-добре“ — подсмихна се Мира.

„Като го гледам, сигурно може да ме прекърши с голи ръце. Ако разбере кой съм, ще ме убие!“

„Ако разбере ние кои сме, вероятно ще ни убие всичките. Заради заповедите си, ако не заради друго. Така че за нас рискът си остава

същият.“

Богове, това направо вонеше на Рухия и нейните аргументи — оплетени като въже и също толкова подходящи Пен да увисне на тях. Често се бе питал дали Рухия е усвоила това по време на храмовото си обучение, но подозираше, че просто си е била такава. Дали това не беше знак, че демонът му се кани да вземе надмощие?

„Можеш да си върнеш контрола по всяко време — каза Дездемона, като цяло, — но не те съветвам. Така де, нали не би блъснал лакътя на опитен акробат, който жонглира с огън.“

— Сора Мира — рече задавено сащисаната Найкис. — Аз ще остана пред вратата. Повикайте ми, ако ви потрябва нещо, *каквото и да е*. — Тоест, ако му потрябваше някой да го спасява.

„Идеята е лоша — обади се Мира. — Този Чадро може да е от шумните. Току-виж момичето разтълкувало виковете му погрешно. Знам, че я харесваш, но наистина ли вярваш, че е способна да се намеси, без да прецака всичко?“

За това Пен не знаеше. Знаеше обаче, че иска да държи Найкис възможно най-далеч от тази зараждаща се катастрофа. В друга страна, да речем. Което, като си помислиш, беше и крайната им цел. Не биваше да забравя това и за миг. Ако събитията се развиеха катастрофално в ръцете на Мира, Пен вероятно би могъл да се спаси въпреки силните мишци на Чадро. Това би означавало да разкрие тайната на занаятието си, но...

— Не — каза той. — Иди при брат си в нашата стая и остани там. — Не беше сигурен как да й внуши, че трябва да са готови за бягство по спешност, а и Чадро вече затваряше вратата пред двете изтръпнали от тревога придружителки.

Генералът въртна ключа в ключалката и се обърна към Мира с усмивка.

— Сора Мира, мога да се закълна, че камериерката ви е влюбена във вас. И нищо чудно.

Пенрик се изкашля.

— Няма такова нещо. — Или най-малкото нямаше да продължи още дълго.

— Определено ме гледаше на кръв. Готова да ме ухапе. Май ще е за предпочитане да ви върна при нея непокътната до последното косъмче.

Дездемона се обади в главата му, наполовина ухилена, наполовина съвсем сериозна: „Ако Найкис не гледаше, скъпи ми Пен, щеше ли да се притесниш толкова? Или щеше да сметнеш това за поредното си чудато приключение в нашата компания?“

Пен успя само да измърмори нещо наум.

„Защото, ако ще се хваща с теб, Найкис ще трябва да се хване и с всички нас. Или си въобразяваш, че години наред ще можеш да криеш от най-интимния си партньор какъв си в действителност?“ — Какъв е, какъв е станал, в какво се превръща... — „Защото това винаги свършва зле.“

Говореше му двестагодишен опит, натрупан през десет различни живота, така ли? Дванайсет, ако се брояха лъвицата и кобилата. Пенрик се умълча, преминал във временно отстъпление, и остави Мира да се разрови в зелената ракла.

5.

Найкис се прибра неохотно в стаята им. Аделис, когото за последно бе видяла да дреме на дюшека, сега крачеше нервно от стена до стена. Цял ден се бе крил в стаята и принудителното забавяне го влудяваше.

— Най-последно! — каза ѝ той. — Каква става навън? Къде е Пенрик? Още ли се разхожда с онази ужасна рокля?

— Представа си нямам какви ги върши. Аделис, познаваш ли генерал Чадро?

Аделис рязко спря.

— Егин Чадро?

— Не знам как му е малкото име. Изглежда, командва Четиринайсета пехота тук, в Соси.

— Тук ли е? В къщата?

— Да. Дали ще те познае, как мислиш?

— Не бих се учудил.

— Колко добре го познаваш?

— Служихме заедно преди няколко години. Много способен офицер, но семейството му не е нито богато, нито влиятелно, и кариерата му страда от това. Ако наистина са го повишили до командир на Четиринайсета, значи някой най-последно е забелязал качествата му.

— Избухлив ли е?

— Не търпи глупости, това мога да кажа. Защо питаш?

— Много си падна по Мира.

Аделис изръмжа нещо нечленоразделно. После добави с крайна неохота:

— Пенрик беше много убедителен.

— А мисля, че и Мира си падна по него. Заведе го в спалнята на Зире. Не мога да си представя какво ще правят двамата там. — Е, можеше да си представи доста неща, но повечето свършваха с кръвопролитие.

— Той да не е *откачил*? — изсъска Аделис и Найкис не се съмняваше кого има предвид брат ѝ.

Замисли се над въпроса му. Според стандартите на обикновените хора, които не бяха храмови магьосници, Пен минаваше ли за луд? Или правилният въпрос би бил дали е луд според магьосническите стандарти? Започваше да размишлява за магьосниците по начини, които не ѝ бяха хрумвали преди, по времето, когато тези чудаци бяха само далечен слух или бяла роба, зърната случайно.

— Генерал Чадро едва ли си пада по момчета, нали? — попита тя с несмела надежда. — Знаеш ли нещо?

— Не съм чувал да се говори. Но мога да ти кажа, че никак няма да се зарадва, ако разбере, че го разиграват.

— О.

Аделис я измери с поглед.

— Дай да си събираме багажа. Вероятно ще се наложи да си плюем на петите по спешност.

Тя кимна. Прималая ѝ.

— Колко можем да изчакаме?

— Не знам. Макар че Чадро няма да реагира спокойно, ако игричката не му хареса. Гарантирам ти, че ще чуем реакцията му и отгук.

— През цялата къща? — Спалнята на Зире беше от другата страна на атриума.

— Може би. На Копелето зъбите да ни размажат всичките. — Ругатня съвсем подходяща за случая, помисли си Найкис. — Ако Пенрик го разкрият и задържат, ще трябва да го оставим да се оправя сам.

„Той никога не ни е изоставял. Нито веднъж.“ Възражението се сборичка за надмощие с друга мисъл, която се мяташе трескаво в главата ѝ — „Къде му е умът на този откачен дългуч?“, — и хваната в капан между негодуванието и страха си, Найкис замълча.

Събраха набързо вещите си на две купчини. Малкото дрехи на Пенрик Найкис сгъна на леглото. Лекарската му чанта остави настрана, след като подреди грижливо съдържанието ѝ. Приключиха бързо и след това им остана единствено да чакат, седнали един до друг на леглото и заслушани в гласовете и стъпките, които се чуваха спорадично откъм галерията, все по-тихи и редки с напредването на

нощта. Найкис стана, откряна вратата и подаде глава, но не чу нищо особено. Накрая Аделис се изтегна на дюшека напълно облечен и с меч на пода отстриани. Бързо задряма, а Найкис седна на леглото, вместо да крачи нервно напред-назад. Седеше и нервничеше на място.

Сигурно бяха минали два часа, когато Найкис най-после чу стъпки да приближават по галерията. Стъпки на боси крака, а не трополенето на сабо. Откога можеше да познае тези стъпки, без да види притежателя им? Скочи на крака. Вратата се отвори широко и Пенрик застана на прага, все още Мира от медните къдрици до лакираните нокти на краката. Сабото държеше в ръка. Роклята му не изглеждаше раздърпана. Кръв не се виждаше. Той затвори вратата и се облегна на нея с уморено пъшкане. Очите му тъмнееха и се стрелкаха насам-натам, напомняйки й, боговете знаят защо, за една глупава котка, която бяха извадили преди години от един кладенец.

— Е — каза той и гласът му спадна от високите тонове на Мира през нормалния му регистър до нещо, което е прекарало известно време в кладенец. — И това ако не беше интересно преживяване...

Аделис скочи на крака.

— Къде е Чадро?

— Оставих го да спи като заклан. Не знам дали Зире ще го остави в леглото си до сутринта, или ще го събуди и ще го изрита.

— Какво му направи? — попита Найкис. — Някаква магия? — Магия, илюзия... това определено му беше по силите. Може би не се беше наложило да прави нищо... истинско. Погледна към наполовина заздравелите белези по лицето на Аделис и напълно оздравелите му очи. „Само дето магията е истинска.“

Пенрик помълча дълго, после каза:

— Мира не клюкарства за клиентите си. Много строго правило, така казва. Най-добрите лодийски куртизанки го спазват неотклонно и тъкмо това е едно от нещата, които ги правят най-добри.

Аделис го гледаше със стиснати устни, но така и не попита за подробности. Може би щеше да го попита по-късно, когато Найкис излезеше. Проклети мъже.

— Но не си пострадал нали? — попита тя разтревожено. — Не си... бил принуден да...

— О, не — отвърна Пенрик. — Всичко е наред, Найкис. Останах си с дрехите през цялото време, а ръцете ми не се озоваха на места,

където да не са били и преди в качеството ми на лекар. С единствената разлика, че това тяло беше живо, което е за предпочитане, разбира се. Не случайно изучаваме анатомия през зимата. И пак, като тогава, си измих грижливо ръцете преди и след това.

Понеже, като специалист по анатомия, Пенрик беше *разрязвал* тела, Найкис не намери особена утеха в думите му. Май наистина започваше да го опознава, щом толкова лесно разбираше кога се опитва да заобиколи отговора на зададен въпрос.

— Друго е важно в момента — прекъсна ги Аделис. — Смяташ ли, че Чадро е разбрал за маскировката ти?

Пенрик сякаш се замисли сериозно над въпроса, а после отговори едносрично:

— Не. — Облегна глава на вратата, протегна врат и разкърши рамене. — Божове, колко съм уморен. Е, нищо не може да се направи по този въпрос. Найкис, помогни ми да се измъкна от Мира и да облека моите си дрехи. Но внимавай, защото на сутринта тя пак ще ни потрябва.

Направи две крачки напред, спря и плесна ядно с ръце по бедрата си.

— Ох, мамка му!

Понеже Пенрик никога не ругаеше, Найкис се стресна не на шега.

— Какво?

— Забравих да му поискам пари. *Мира* забрави, представете си. Помислих си аз, че е превъзбудена. Толкова усилия, а... мамка му, мамка му, *мамка му*. — Пое си дълбоко дъх и след малко добави: — Е. Може би сега ще успее да се вмъкне в храма. А и скъпият ми избелен бог знае, че трябва да се отърва от малко хаос по пътя. Трупам го вече цял ден. Като вода в язовир. Насекомите не стигат за толкова много хаос, а и тук не останаха никакви.

И да беше забелязал събрания им багаж, не каза нищо. Найкис му помогна да съблече дрехите на Мира. Никога не беше смятала, че дрехите правят мъжа, но липсата им определено постигаше същото. Олекна ѝ, като видя как нейният Пенрик се появява изпод маскировката... а защо не и изпод контрола на демона си? Защото беше стигнала до извода, че Мира не е само лъскаво лустро. Не е само роля.

Значи... значи тази нощ Пенрик очевидно беше правил неща, които тя не би направила за нищо на света. Мъжете бяха такива. Мушкаха хора с мечове например, или плякосваха градове. Ала въпреки аргументите на здравия разум Найкис откри, че се отдръпва от него. Дали щеше да ѝ е по-леко, ако той изглеждаше по-разстроен от стореното? Такава реакция поне би могла да разбере.

Накрая попита друго:

— Как ще се измъкнеш от къщата, без да те видят?

— Има слугинска вратичка в задната стена на пералното. Не ми трябва фенер, така че лесно ще се измъкна.

„А ако е заключена?“ — понечи да попита тя, но си даде сметка колко глупав би бил този въпрос. Виждаше как Пен се справя с ключалки. Явно имаше препятствия, непреодолими дори за магьосниците, но обикновените ключалки не спадаха в тази категория.

А после той излезе, измъкна се тихо като котка. Ала този път Найкис си помисли за големите диви котки в северните планини, онези, които отмъкваха агнета и пеленачета в нощта. Примирила се бе, че Пенрик е странен, но досега явно беше живяла със заблудата, че странностите му не крият опасност.

Какво, както не криеха опасност Аделис или Каймис, или Чадро? Пенрик говореше тихо, усмихваше се кротко, играеше го безобиден, но Найкис започваше да си дава сметка, че вероятно е най-опасният мъж, когото познава. Или, ако не друго, най-малко предсказуемият... може би това беше в корена на всичко. Повечето мъже се придържаха към определената си роля в живота. Ако знаеш каква е ролята, лесно ще предскажеш поведението им. Но Найкис не знаеше каква е служебната характеристика на един обладан от демон магьосник.

Същото важеше и за Аделис, между другото. Пенрик владееше сили, които брат ѝ нито можеше да види, нито да парира с войнишките си умения. Разбираше ли Пен, че грубото отношение на Аделис към него се корени в добре прикрит страх? И разбираше ли го Аделис, в този ред на мисли?

Мина още час в нервно очакване, макар че този път изтощението надви Найкис и тя се просна на дюшека си до Аделис. Той заспа, тя — не. Накрая Пенрик се върна като призрак, но без придружаващото сияние на свещ в мрака. Онази на умивалника, която с мъка спасяваше

стаята от пълния мрак, вече догаряше и пламъкът ѝ се гърчеше неприятно.

Аделис се надигна заедно с Найкис и попита:

— Някакви проблеми?

Пенрик махна с ръка.

— И да, и не. Никой не ме видя. Но в храма явно опразват кутиите всяка вечер, преди да заключат. Не намерих и една монета.

Аделис смръщи вежди.

— А някакви ценни предмети поне? Хубави свещници, посуда...

— Имаше, но опитахме ли се да ги заложим в Соси, ще ги познаят. — Гласът му стана необичайно остър. — А понеже целта на упражнението е да се измъкнем от града, подобно действие би било лишено от смисъл. Не че същата идея не хрумна и на мен, повярвай ми. — Млъкна, колкото да съблече набързо палтото и панталоните си и да се метне в леглото по риза и долни гащи. — О, богове. — След миг добави: — Но поне успях да се отърва от натрупания през деня хаос. Видях едно болно улично куче. Бедната животинка.

Коего подсети Найкис за друг въпрос:

— А как се спасяваше от натрупания хаос, докато си работил за ордена на Майката в Мартенмост?

Тихо пръхтене откъм леглото.

— Сключих сделка с един от градските касапи. Лекувал бях дъщеря му и в замяна той ми позволи да убивам вместо него. Всички имаха полза — аз редовно се справях с огромно количество хаос, а добичетата умираха без болка и страх. Явно е било и теологически приемливо, предвид че никой бог не се яви да ме мъмри. За щастие. Началниците ми също бяха доволни от договорката, защото тя им позволяваше да ме използват до границата на възможностите ми.

И отвъд нея, докато не се е прекършил, ако беше разбрала правилно другата му нощна изповед, онази в храма в Скирос. На която Аделис не беше присъствал, нито тя му беше преразказала, напомни си Найкис. Нямахше желание да му обяснява и сега.

— Получаваше се добре — продължи със спомените Пенрик. — Макар че за известно време спрях да ям месо. Което е странно. Не бях имал този проблем с дивеча, който убивахме по време на лов, нито с животните, които колехме у дома. — Отпусна тежко глава на възглавницата и направи свещения знак. Гласът му сякаш идваше

изпод леглото. — Утре ще трябва да измислим нов план. Този стана твърде сложен.

— Мислиш ли? — изръмжа саркастично Аделис.

Пенрик не си направи труда да отговори.

На следващата сутрин — още спяха дълбоко след тежката нощ — на вратата се почука. Найкис отвори очи, стана и тръгна към вратата, като наметна ролята си на камериерка като омачкан пенъоар. На вратата беше мадам Зире, сама. Найкис я пусна да влезе и побърза да затвори вратата след нея, защото Пенрик, надигнал се сънено в леглото, беше в оригиналния си вид, с плоски гърди и набола брада.

Зире застана до леглото и сложи ръце на кръста си, вперила поглед в магьосника.

— *Какво* си направил на бедния генерал Чадро снощи, *просветени*?

Пенрик потърка лице и видимо преглътна импулса да се възмути, че не е направил нищо. Твърдение, което със сигурност би било далече от истината.

— Защо питате? Да не би да се е оплакал? — А после застина и преглътна сухо. — Разбрал ли е какъв съм?

— Че то и аз нямам представа какъв си — повиши глас Зире. — Но иначе — не, не се е оплакал. Току-що изпрати това, по специален куриер. — И му подаде малка кесия.

— О! — възкликна изненадано Пенрик. — Честен човек, петимата богове да излеят благословията си върху грозната му глава! — Взе кесията и я претегли в ръка. — Ако е сребро, а не мед, което би било донякъде обидно, може би все пак ще успеем да наемем карета. — Заглади одеялото върху скута си и изсипа отгоре съдържанието на кесията. Зире, Найкис и Аделис, който отново беше нахлупил шапката си, макар от това разстояние периферията да не скриваше нищо, се наведоха да погледнат.

Звънлив поток от метал с естествения цвят на Пенриковата коса се изля на малка купчинка.

Всички потънаха в дълго мълчание, вперили погледи в лъскавото злато.

— Това — каза с треперещ глас Найкис — може да ни купи карета.

— И впряг — добави Аделис. — От най-добрите.

— Е — каза Пенрик и си пое дъх, — Мира определено е предпочитала да пътува по този начин.

— Само дете би било прахосничество — каза Найкис малко сопнато.

Пенрик се усмихна, макар че с какво думите ѝ го бяха развеселили, Найкис нямаше представа.

Просветен Пенрик категорично отказа да повери кесията на Аделис — или на Найкис, която би могла да му я даде — и Аделис се изчерви при този откровен намек за номера, който беше скроил на Пенрик в Скирос. Докато закусят и нагласят Пенрик като Мира, а Найкис и брат ѝ, предвидливо придружени от слуга на Зире, наемат карета от една градска конюшня, стана почти обяд. Слънцето се беше изкатерило до зенита, когато най-последе напуснаха Соси през градските порти. Кочияшът подкара на изток по крайречния път в благоразумен тръс.

Отпътуването им се бе забавило допълнително заради Пенрик, който се усамоти със Зире да смени компреса на гърдата ѝ и да направи една последна процедура. Накрая, без да изпада в подробности, я предупреди да не разказва никому истинската история на гостите си, доколкото тя ѝ беше известна. Но на Найкис ѝ се стори, че жената и без подробности приема предупреждението му съвсем сериозно. Сбогува се с тях любезно, но и нащрек. Все пак подхвърли, че ако някога храмът прогони просветен Джуралд, за него винаги ще се намери работа в нейната къща. Поне не поиска да ѝ платят дадените назаем дрехи.

При един завой на пътя Найкис погледна назад към кацналия на възвишението град.

— Дали някога пак ще се върнеш тук, Пенрик? Да провериш дали лечението на мадам Зире се е оказало успешно?

Пенрик облегна глава на износената кожена тапицерия и затвори очи.

— Не.

Въпреки роклята, косата и грима в този момент той не приличаше на Мира и Найкис се зачуди на какво се дължи тази промяна, както и на лекотата, с която самата тя я беше доловила. Поколеба се.

— Защо?

— Ако се е получило, не е нужно да го знам, а ако не — не бих искал да знам. — Обърна глава и се престори, че дреме. Не му се получи.

Аделис потропваше с пръсти по коленете си и гледаше към реката. Соси охраняваше стесняващото се русло и само лодки можеха да стигнат до града по вода.

— Можехме още завчера да откраднем някоя лодка — промърмори замислено той. — Или да си заработим возенето, както направихме с каруцата. Вече щяхме да приближаваме морето.

Без да се изложат на ужасните рискове, произлезли от престоя им в Соси, гласеше подтекстът. Все така със затворени очи, Пенрик направи физиономия. Казаното от Аделис може и да беше вярно. Но също така обезценяваше всичко сторено от Пенрик за тях през последните два дни с цената на върховни усилия.

„Богове пет, нямам търпение това пътуване да приключи.“

6.

Тъмнината ги настигна на три четвърти от пътя до границата. След кратък спор Пенрик реши да спрат в следващия хан, да вечерят и да пренощуват под покрив, вместо да плащат допълнително за нощен пробег. Мира щяла да е омачкана и непривлекателна при срещата си с граничарите, ако прекарала нощта в каретата, пътуването по тъмна доба било рядкост и щяло да повдигне излишни въпроси, а и по-добре било Аделис да представи молбата си за убежище в двора на Орбас по светло. Аделис никак не хареса идеята за това ново забавяне. За това Пенрик не можеше да го вини.

Ханът се оказа скромен и чист, но Мира се цупеше и остави Пен сам да играе ролята. За щастие представлението не трая дълго — златните монети на пътуващата куртизанка говореха вместо нея и бързо им осигуриха нощувка и вечеря в стаята им. Дездемона все още му говореше, но май нямаше много за казване.

Найкис също се бе умълчала, очевидно отвратена от снощното му изпълнение, което се бе оказало изненадващо успешно. Е, изпълнението си беше на Мира, но каква би била ползата да го изтъква постоянно? Най-много да остави впечатлението, че демонът му се кани да вземе надмощие, а това едва ли би помогнало. Явно трябваше да се задоволи с първоначалната си задача, а именно да преведе Найкис и брат ѝ през границата. Всичко друго, включително признателността, си беше бонус, който не зависеше от него, нали така? Даже беше по-добре, че му е сърдита. Така раздялата нямаше да е толкова трудна. Нали?

Мисълта, че престоят им в Соси вероятно е бил божествен отговор на чужди молитви, също не помагаше. След като духнаха свещите и се настаниха в леглата, Пенрик насочи мислите си към въпроси от по-прагматично естество.

Във Вилнок можеше най-после да докладва в местната палата на своя орден и да опровергае слуховете за екзекуцията си в бутилковата килия в Патос. Или да потвърди слуха, че е избягал. Новините за

съдбата на пратеника им би трябвало да са стигнали вече до Лоди, до дука и архисвещения, но Пен нямаше представа какво гласят въпросните новини, още по-малко дали в Лоди са им повярвали. Като нищо можеше да го мислят за мъртъв. Коего подсети Пен за книгите му — как беше постъпил архисвещеният с тях? Беше ли ги поискал за себе си, или беше предал цялата колекция на дука, или, да не дават боговете, ги беше разпродал на парче?

И ако безценната му библиотека е била разпарчетосана непоправимо, за какво му беше изобщо да се връща в Лоди? Замисли се за съблазнителната идея да си остане мъртъв. Би било умен и чист начин да избяга от дадените клетви и ограничаващите правила. Само дето май не му се искаше. Сърце не му даваше да зареже репутацията си на учен, която беше градил десет години, а пък нали всеки учен има нужда от богат меценат. Обикновените хора нито разбираха, нито биха платили за услуги като неговите, не и без да видят непосредствена полза за самите себе си.

„Ами, имай го предвид за в бъдеще“ — измърмори Дез, принудена да търпи безпокойството му. Сякаш имаше друг избор, освен да се примири с него, така както той се примиряваше с нея.

„Дез!“

Само дето не успя да го докара възмутен.

На следващата сутрин потеглиха сравнително рано, въпреки забавянето, докато приведат Мира в най-добрия ѝ вид, което окончателно изнерви Аделис. Накрая, следвана от слугите си с еднакви табарди и маски, Мира се качи в каретата и потеглиха отново на път. Оставаха им само двайсет и пет мили. Още една смяна на конете щеше да е достатъчна, ако не се броеше онази в пограничното село, където трябваше да освободят седонийската карета и да наемат орбийски транспорт. Без съмнение на висока цена, но пък услугата беше гарантирана. Местните, и от двете страни на границата, бяха превърнали съдирането на три кожи от пътниците в щастлива традиция.

Вече бяха сменили конете и им оставаха още десетина мили до границата, когато Аделис, напрегнат като струна, обърна глава.

— Конете. Галопират след нас.

— Сложи си маската, преди да надничаш през прозореца, мамка му! — повиши глас Пен. Аделис го изгледа ядно, но се подчини. Найкис стрелна Пен с поглед, стресната от тази нетипична за него ругатня, и подаде глава през другия прозорец.

— Кавалеристи. Шестима — докладва тя.

Аделис изпсува.

— На Копелето зъбите и на Майката кръвта. Това е Егин Чадро. Дошъл е да ти отмъсти, Пенрик!

— Каретата ще може ли да ги надбяга до границата? Ако предложиш още пари на кочияша? — попита Найкис.

— Абсурд — каза Аделис. — Много сме далече от границата. След още миля ще ни настигнат. Ще трябва да се бием. — Откопча канията на ножа си, а меча остави на седалката. Извади лъка от вързопа, сложи му тетивата и подготви оскъдния им запас от стрели. После погледна навъсено Пенрик. — И преди сме се справяли с толкова противници, с общи усилия. Ще направиш ли пак някоя магийка, Пенрик? Ти ли ще вземеш лъка, или да го дам на Найкис? Или те е страх да не си изцапаш рокличката?

Пенрик пропусна обидата покрай ушите си. Искаше му се да мисли бързо, но в главата му изникваше единствено носталгичният образ на тихия кабинет над канала в Лоди.

— Достатъчно е един да оцелее, за да предупреди граничарите. Те ще повикат подкрепления и ще ни сгащят за нула време.

Аделис стисна зъби.

— Значи ще се постараем да няма оцелели.

Пенрик се замисли за потенциалния хаос. Това дар от неговия бог ли беше? „Ако е така, да знаеш, че не го искам, господарю.“

— По този път има много хора. Някой случаен очевидец също би могъл да предупреди граничния пост. Или цяла карета с очевидци. Едва ли можем да разчитаме, че такава кървава битка ще остане тайна. — Плъзна се към Найкис и също погледна през прозорчето. Конниците бяха скъсили разстоянието и през тропота на копитата, дрънченето на сбруите и скърцането на каретата се чу силен вик. — Чакай.

— Какво? — викна Аделис вбесено. — Ти побърка ли се? — Стисна устни. — Или най-после си решил да ни предадеш? За какво толкова си говорихте с Чадро часове наред снощи?

— Не за това, уверявам те — повиши на свой ред глас Пенрик.
— Чуй.

Виковете се превърнаха в думи:

— Сора Мира! Спри! Моля те!

— Не мислиш ли — бавно продължи Пенрик, — че ако беше разбрал за дегизировката, щеше да крещи нещо друго, например: „Спри, за да ти резна гърлото, Джуралд, лъжливо копеле такова“?

Найкис вдигна вежди.

— Мислиш ли?

— ... освен ако не хитрува. Толкова ли е хитър генералът, Аделис?

— Може би. — Аделис посегна към дръжката на меча. — Може би.

— Защото ако още вярва, че съм Мира, сигурно ще успее да ни измъкна със сладки приказки от тази ситуация. — Каквато и да беше ситуацията. — Да му върна останалото злато или нещо такова. — „Нали така, Мира? Нали?“

Отговори му тежко и красноречиво мълчание.

Пен се опита да я умилостиви. „Прекрасна Мира, истината е, че не оцених по достойнство усилията ти, за което се извинявам и обещавам да ти се отплатя по-късно... стига да има по-късно. А и ако ни убият тук, на този път, къде ще прескочите? Тоест, знам, че Чадро ти харесва, но едва ли по този начин!“

Дездемона изсумтя. „Възхитителен мъж, но не притежава бърз и гъвкав ум. Не е като теб, младежо.“

— Можем да се бием, ако от разговора не излезе нищо — каза Найкис и преглътна, — но не можем да говорим, ако първо сме се сбили. Нека Пенрик си опита късмета.

Аделис изскърца със зъби, но все пак кимна неохотно.

— Права си.

Пен също кимна и каза:

— Ти остани в каретата, Аделис, и седни в ъгъла да не те виждат. Маската може да заблуди човек, който не те познава, но не и такъв, с който си седял на една маса. Ако нещата тръгнат зле, ще се опитам да пратя два коня към вас. Или да срежа каишите на водещите коне в нашия впряг, или нещо друго от сорта. Стигне ли се дотам, бягайте и не поглеждайте назад.

— Няма нужда да ми даваш професионални съвети, Пенрик — изръмжа Аделис, — нито ти на мен, нито аз на теб.

Ухилените конници ги обградиха, единият посегна към стреснатия кочияш, друг улови юздите на впряга. Виковете им да спрат звучаха бодро, а не заканително. Каретата намали, кочияшът протестираше на висок глас, но не оказа съпротива. Чадро се появи в галоп и обърна запенения си кон така, че да блокира вратичката. Ноздрите на бедното животно бяха зачервени и издути. Чадро не изглеждаше много по-добре от коня си, но пък излъчваше екстаза на победител в състезание по надбягване. Дишаше тежко, а грозното му лице лъщеше от пот.

Пен направи свещения знак, потупа пет пъти устните си с палец, пое си дълбоко дъх, усмихна се и се наведе през прозореца.

— Скъпи Егин! — извика с надеждата че звучи изненадан. — Какво правиш тук?

— Мислех, че ще те заваря да си почиваш при Зире. Не очаквах да потеглиш толкова бързо. Снощи идвах да говоря с теб, но ти вече беше тръгнала.

— Както споменах, поела съм ангажимент, а вече се забавих твърде много.

Чадро се смъкна от коня, подаде юздите на един от войниците и вдигна поглед към нея.

— Мира, би ли се поразходила с мен? Имам да ти казвам нещо, но то е само за твоите уши.

Пен се поколеба, но точно тогава Мира най-последно се обади: „О, да му се не види. Тази пиеска съм я играла и преди, толкоз често, че съм им загубила бройката. Дръпни се, просветен глупако. Не мога да гледам как се дъниш.“

Пен с облекчение ѝ отстъпи кормилото, макар че остана нащрек, готов да си го върне при нужда. Тя слезе от каретата право в услужливите ръце на Чадро, много по-изящно, отколкото би могъл да го направи Пенрик. Усмивката ѝ беше признателна и топла. Прегръдката на Чадро беше разбираемо гореща и Пен побърза да хване ръцете му, преди да са се насочили към някоя от подплънките. Тук нямаше удобни шалчета, каиши и креватни табли, които да озаптят генерала, а костюмът на Мира беше замислен да заблуди окото, но не и ръцете.

Мира хвана Чадро под ръка и го поведе настрани, далече от наострените уши и любопитните погледи на останалите. Близо до пътя имаше стар чинар и Чадро спря под шарената му сянка. Сухи листа прошумоляха под краката им. Генералът се обърна към Мира и хвана ръцете ѝ. Пен сведе поглед към сериозното му грозно лице — беше поне с половин глава по-висок от него дори без сабото. Чадро вдигна поглед като човек, коленичил пред олтар.

— Какво трябва да направя, за да останеш с мен, Мира?

— Не мога да остана. Обясних ти, че пътувам, и защо.

— Да, зная, че беше напълно откровена с мен...

„Опа... ох!“

— Но пътуваш, за да отидеш при мъж — продължи той. — Защо, вместо това, не останеш при друг?

— Вече съм решила.

Той сведе глава.

— Предполагам, че онзи щастливец ще ти даде само част от богатството си. — Пое си дълбоко дъх. — Ами ако аз предложа нещо повече? Омъжи се за мен и всичко мое ще бъде твое.

— О, Егин — въздъхна Мира. — Мислиш ли, че и преди не съм получавала такива предложения, от други велики мъже?

„Лъжеш и мажеш с голямата баданарка, нали?“ — помисли си Пен.

„Не. Казвам чистата истина.“

Мира потупа с пръст Чадро по големия крив нос, приятелски, но и дистанциращо. После каза:

— Когато стигна до Орбас, ще трябва да избирам между двама дукове.

Което, осъзна Пен, беше самата истина. Макар че дукът на Адрия не беше показал никакви признаци, че го иска в леглото си. И толкова по-добре.

Чадро преглътна, смутен. Но не за дълго, защото явно не беше човек, който лесно се предава, иначе не би се издигнал до настоящия си чин.

— Но едва ли някой от тях ти предлага женитба.

— Да. И в това е предимството им.

— Не е нужно да плаваш сама в бурните води. Аз мога да бъда твоето пристанище. Твоята скала.

— Ти си войник, Егин. Служиш на императора, не на мен. Лош късмет в някоя битка и скалата ми ще се превърне в прах. Или в пръстта на пресен гроб.

— Вдовицата на един седонийски генерал получава щедра пенсия.

— И да заменя булчинската рокля за вдовишка дреха? Харесвам те много, но перспективата не ми допада.

„Ама този тип наистина не знае как да ухахва жена“ — подхвърли развеселено Пенрик.

„Млъкни — смъмри го Мира. — Много е сладък.“

Пен се вгледа в грозното лице и се опита да види онова, което явно виждаше Мира. И за свой ужас успя.

— За какво си мечтаеш дълбоко в сърцето си, Мира? Мога да ти дам много и съм готов да го положа в краката ти.

Тъжно и нежно, Мира се усмихна.

— Искам свободата си.

Чадро мълча дълго, обмисляйки думите ѝ. Накрая кимна едва доловимо.

— Аз държа на думата си. Искаш ли поне да те изпратя до границата?

— Това би било чудесно.

Чадро ѝ предложи ръката си и двамата тръгнаха заедно към каретата.

— Ако онзи твой дук се окаже недостоеен, ще ме потърсиш ли?

— Да.

— Още си млада, на колко — двайсет, двайсет и три? Може да си промениш мнението след време. Имаш много време пред себе си.

„Представа си нямаш колко — помисли си Мира. — Аз си нямах представа колко.“ Беше царувала в Лоди преди повече от век все пак.

— Ще ме искаш ли, когато стана на трийсет? На четирийсет? — Усмихна се сухо. — На двеста?

— Да — простичко отговори Чадро.

— Жестоко е да ти давам празни надежди.

— Жестоко е да не ми дадеш никакви.

— Не бих казала.

„Това е мъчително“ — изпъшка Пен.

„Мда. Миличките постоянно си въобразяваха, че са влюбени в мен. Повечето бяха влюбени само в пишките си.“

„Но не всички?“

Тя въздъхна мълчаливо.

„Да, не всички. Сигурно щях да отстъпя пред един, но туморът в матката ме изпревари. Умрях, преди да навърша четирийсет и пет. — После изведнъж живна. — Приятно е да знам, че още мога да ги закача на въдицата си.“

„Да, Мира, а сега откачи този и го върни във водата, ако обичаш.“

„Опитвам се — нацупи се тя. — Но той е така очарователно упорит.“

— Двама дукове, а? — каза Чадро и изпъшка пораженчески.

— Човек трябва да се възползва от всяка възможност.

— Някои възможности май идват твърде късно. Или твърде рано. — Той спря и я обърна към себе си. — Онази вечер правихме много неща, но целувка така и не получих.

Пен едва успя да мушне ръка помежду им и да разпери пръсти върху гърдите на генерала, преди Чадро да притегли Мира към себе си, да се повдигне на пръсти и да притисне устни към нейните. Пен остави Мира да му отвърне с нежност, но и непорочно, нищо общо със страховитата ѝ изобретателност в спалнята през нощта. Нищо чудно, че бе въртяла мъжете на малкия си пръст. Добре че беше избрал малките подпльнки, които се криеха под щедрите дипли на синьо-зелената рокля. Войниците взеха да дюдюкат и да свиркат. Пен лесно си представи ококорените погледи зад маските в каретата.

— Свободата също може да се превърне на прах — прошепна Чадро.

— Знам — отвърна Мира.

— Твърде млада си за толкова мъдрост.

— А ти си твърде стар за толкова глупост. Но си мил, а това е съкровище, по-ценно от злато. Дано жената, която дариш с добротата си, бъде достойна за нея. — С тези думи Мира се измъкна от прегръдката и Пен забърза към каретата, ужасен от мисълта, че някоя уличаваща част от подпльнките му може да се изхлузи, размекната от жегата. Чадро го последва с тъжна усмивка и помогна на Мира да се

качи по стълбичката, после стисна за сбогом пръстите ѝ и затвори вратата на каретата.

Пен се тръшна на седалката срещу Найкис и Аделис, като едва си поемаше дъх. Отвън долетяха приглушени команди и когато потегли отново, каретата имаше ескорт от шестима въоръжени кавалеристи.

Аделис изглеждаше готов да се метне отгоре му и да го удуши.

— Какво стана?!

— Генерал Чадро любезно предложи на сора Мира да я придружи до границата, за да бъде тя в пълна безопасност.

— Какво? — ахна Найкис. — Ти как го извъртя това?

Аделис се обърна рязко да погледне през прозореца, сякаш да е сигурен, че все още се движат в правилната посока.

— Заслугата е изцяло на Мира, уверявам те.

Найкис се взря в него с тревога, която дори обшитата с пайети маска не можеше да скрие.

— Къде свършва Мира и къде започва Пенрик под това твое хубаво лице?

Пен се сети за Сюган и Литикон, които почти се бяха слели след толкова години, както и Васия, впрочем, и поклати глава.

— Ако живея достатъчно дълго, кой знае. Границата може и да се заличи. — Все още задъхан, той облегна глава назад и зачака сърцето му да се успокои. Това чудо се беше оказало по-лошо и от спринтирането. — Ако преди това демонът ми не ме убие с шантавите си изпълнения. Макар че тогава проблемът няма да е мой. Утешителна мисъл.

Найкис се напрегна и понечи да се дръпне, но в теснотията на каретата това не беше лесно.

Пенрик затвори очи и си помисли: „Кълна се в своя бог, Дездемона, че ако някога пак се наложи да бъда жена, ще се превъплътя в просветена Аулия.“

„Неблагодарник!“ — викна Мира, но май не беше ядосана, а по-скоро развеселена. Намираше него за забавен, без съмнение.

Аулия се обади с тих глас: „Не знам дали да го приема като комплимент. Да не би да казваш, че съм скучна?“.

Пенрик им изпрати образ на себе си как размахва извинително ръце и се предава, при което Дез се изкиска самодоволно, преди да

каже: „Ако си искал скучен живот, Пенрик, значи си избрал грешния демон на онзи път към Зелен геран“.

„Ха. Кой кого избра, ако мога да попитам?“ И как да различиш грешния демон от правилния? Всички демони бяха еднакви в началото, безформени топки хаос, промушили се в света от Преизподнята на Копелето или както там се наричаше хранилището им. Ставаха различни един от друг благодарение на ездачите си и колкото повече ездачи сменяха, толкова повече растеше разликата. Теологическият довод на Дез, че храмът не е прав да вини демоните заради влиянието на ездачите им, беше част от отколешен спор, който със сигурност нямаше да решат в карета на пътя.

Въпросната карета подскачаше и се люлееше. След няколко минути Пенрик отвори очи и събра мислите си колкото да предупреди Найкис и Аделис:

— Да не сте споменали на никого за тази случка.

— Защо, срам ли те е, просветени? — изсумтя Аделис. — Види ми се малко късно да щадиш гордостта си.

— *Нито дума* — каза раздразнено Пен. — Ако враговете ти в императорския двор научат, че Чадро те е придружил с почетен ескорт до границата, ще го обесят вместо теб, Аделис. А той не го заслужава. — После добави с щипка жестокост: — Или ще го ослепят с врял оцет.

Това явно уязви Аделис, защото той трепна и сведе очи. Може и да не се беше засрамил, но поне млъкна. Не за дълго, уви.

— Ако един ден се окажем от противниковите страни на бойното поле, сигурно ще съжалявам, че не са го обесили.

Последните пет мили до границата минаха в мрачно мълчание.

Генералският им ескорт ги прекара през граничния пост от седонийска страна бързо, с поклони и без въпроси. Изминаха с каретата още няколкостотин метра до потока, който бележеше държавната граница, и нагоре към поста на орбийските граничари. Там кочияшът ги остави, взе си платата и обърна конете.

Орбийците, видели впечатляващата им поява от другата страна на границата, не можаха да сдържат любопитството си. Тримата се придържаха стриктно към ролите си. Рано беше да се разкриват. Двамата маскирани слуги вървяха кротко след умопомрачителната си господарка, която даде на граничарите да разберат, без да споменава

имена, че пътува с протекцията на висш орбийски лорд, който с нетърпение чака безпрепятственото ѝ пристигане.

Единствената неприятност ги сполетя малко по-късно, след като минаха през граничния пост и бяха атакувани от трима конкуриращи се собственици на карети. Аделис, в ролята си на охранител, ги навика набързо и избра онзи, чийто впряг изглеждаше най-отпочинал и бърз. Чак след като се качиха в новата карета Чадро, който ги наблюдаваше от другата страна на долчинката, махна на Мира за сбогом. Тя му помахаше в отговор и му прати въздушна целувка, а генералът обърна коня си и потегли, смъкнал безутешно рамене.

Бяха на миля от пограничното селце, пътят се виеше напред, а зад тях всичко беше спокойно, когато Аделис най-последно хвърли широкополата шапка и карнавалната маска на пода на каретата, преви се на две и скри лицето си в шепи. Раменете му се разтресоха, но дали защото плачеше, или защото се канеше да повърне, Пенрик така и не разбра. По малко и от двете, вероятно. От тримата Аделис беше поел най-големия риск по време на бягството и маската, която ги гледаше от пода с празни очи, едва ли беше единствената, която е носил.

Найкис стисна мълчаливо ръката му. Явно усещаше, че е по-добре да не казва нищо. Пенрик благоразумно последва примера ѝ.

7.

След като смениха конете на крайбрежния път, просветен Пенрик съблече труфилата на Мира и навлече своите, трудна задача в теснотията на каретата. Е... не точно „своите“, поправи се Найкис, а някакви що-годе подходящи дрипи, които бил купил от търговец на употребявани дрехи в Патос след бягството си от бутилковата килия и преди да се натресе на Найкис в градината на вилата й. Сякаш бяха минали сто години от онази слънчева сутрин. Туника и панталони от небагрен лен и зелен елек, който бе подхлъзнал уморения ум на Найкис да го приеме за лекар от ордена на Майката (незаклет). Дрехите, лъжите, както и самите те изглеждаха смачкани и износени след дългото бягство.

— Когато стигнеш до двореца на дука, Аделис — каза Пенрик и вдигна ръце да развали елегантната прическа на Мира, — със сигурност ще има много въпроси за слепотата ти. Бих те помолил... настоятелно... — Спря да преподреди думите си. — Ще е много полесно за самия теб, ако кажеш, че палачът не си е свършил добре работата с врелия оцет и зрението ти се възстановило от само себе си. А за отока се е погрижила сестра ти.

Аделис го измери с поглед.

— И не искаш да се знае, че е твое дело? Твое постижение?

— В този случай — не.

— И каква ще е твоята роля в пиеската? Този път? — Очевидно бе, че Аделис се е уморил до смърт от актьорски превъплъщения.

— Едва ли ще се наложи да говоря. Щом стигнем във Вилнок, ще намеря главния храм и ще докладвам в палатата на Копелето. Щом си върна самоличността, все ще намеря начин да се прибера в Адрия. — Стрелна с поглед Найкис, предпазлив поглед и неразгадаемо лице. Разреса с пръсти косата си и започна да я плете на обикновена плетка. — От друга страна, може би ще е добре да дойдете с мен и да използвате палатата на ордена като плацдарм към двореца. Да се измиете, да хапнете, да вземете назаем някакви по-свестни дрехи. И да

изпратите някого да съобщи за пристигането ви, някой дякон или свещен, комуто ще обърнат внимание. Вместо да изненадате домакина си. Това не е военна кампания все пак.

— Да — бавно каза Аделис, — добре ще е да не изглеждаме като просяци пред портите на дук Джарго.

Макар да бяха точно такива. Или не? Аделис имаше какво да предложи, истинско съкровище от военни умения и опит, безценни за всеки заобиколен от врагове държавник. Пенрик беше прав, брат ѝ не биваше да изглежда като отчаян молител, не биваше сам да смъква цената си. А понеже тя се явяваше единствената му свита, същото важеше и за нея. Найкис смъкна слугинския си табард и го остави настрана. Аделис вече бе съблякъл своя.

Пенрик жертва последната вода в меха да намокри една мръсна риза и да изтърка с нея ружа и чернилото на клепачите си. В резултат заприлича на мъж, когото са ступали в кръчмарско сбиване и после не е спал три дни. Найкис дръпна нетърпеливо ризата от ръцете му и доизчисти грима. Той ѝ благодари със сумтене. А тя, вместо да го замери ядно с ризата, само я тикна в ръцете му.

Пристанищният град Вилнок се ширна пред погледите им след поредния завой на изкачващия се път и Найкис подаде глава през левия прозорец с надежда да открие някакъв ориентир в преобърнатия си наопаки свят. Зървала бе от време на време морето през последните няколко мили, но сега брегът се разтвори пред погледа ѝ. Вилнок беше обкراчил тинестото устие на река Оар, плавателна за по-големи лодки само в началото си, преди коритото ѝ да се стесни сред възвишенията на тази планинска земя и водите ѝ да станат твърде бурни. Градът се беше спускал по течението на реката през годините и бе завзел крайбрежието с укрепленията си, превръщайки се в едно от малкото добри пристанища на Орбас по насечената крайбрежна линия. Кое то беше сред причините дукът да превърне града в своя лятна столица, макар че за седонийското око на Найкис Вилнок не изглеждаше много по-голям от Патос.

Конюшната беше пред градските стени. Тримата слязоха от каретата и се разплатиха с кочияша. Едно конярче ги упъти към местната палата на Копелето, долепена до главния храм, който се виждаше от двора на странноприемницата като неясен силует, кацнал на високото. Като никога, тримата дадоха истинските си имена на

стражата при градските порти, макар и без титли и други уточнения — Пенрик кин Джуралд, Аделис Арисайдия, Найкис Арисайдия Катаи. Пенрик явно не беше проявил особена изобретателност или предпазливост, помисли си Найкис, когато се бе представил под псевдоним в Соси... стига Джуралд да беше истинската му фамилия.

Лесно намериха местната палата на белия бог — сграда с по-скоро административни, отколкото религиозни функции, настанила се в старо градско имение на една уличка край храмовия площад. Пенрик ги вкара покрай портиера без много обяснения, а после ги остави да чакат във вестибюла, докато той си пробие с приказки път през йерархията. Върна се точно навреме. Ако се беше забавил още пет минути, нямаше да завари изнервения до крайност Аделис. Придружаваше го побеляла жена с бялата дреха на свещена и с медальон на шията, който сигурно обозначаваше висок ранг. Това се потвърди и от поведението на портиера и посветения, които бяха останали да ги пазят и които изпъчиха уважително гърди при появата ѝ. Жената се обърна към Аделис с „генерале“, към Найкис с „мадам Катаи“, а към Пенрик с „уважаеми просветени“. Последното накара портиера и посветения да примигнат, а негодия с медната коса да ги удостои с широка усмивка.

След това една усмихната млада жена поведе Найкис към женската спалня, като не спираше да я разпитва за приключенията им. Найкис отговаряше едносрично. Но беше такова облекчение отново да е в женска компания, пък макар и само за час-два. Приказливите жени, които я наобиколиха да ѝ помогнат с банята и дрехите, ѝ напомниха за грижите, които Зире бе положила за Мира, макар резултатите да бяха по-малко зрелищни и далеч по-прилични. С други думи, Найкис заприлича на охранена сива яребица и се зачуди дали не би изглеждала по-малко скучна, ако можеше да облече роклята на Мира. Без удължението при подгъва.

Докато я къпеха и обличаха, Найкис си мислеше за всички неща, които Пенрик беше направил за тях — без никаква полза за себе си, ако Аделис не избере Адрия. Или ако дук Джарго не избере Аделис? На това ли се надяваше Пенрик, затова ли продължаваше да им помага? Нямаше никаква гаранция, че дукът на Орбас ще ги приеме с отворени обятия.

Найкис не искаше да се мести в Адрия. Не бе искала да напуска и Седония, в този ред на мисли, макар да не съжеляваше и за миг, че е помогнала на брат си. Просящите нямат право на избор, нали така. Значи, ако искаш да имаш избор, не трябва да просиш? Имаше нещо сбъркано в тази мисъл, предвид че много скоро Аделис щеше да се яви пред дука в ролята на молител.

Онова, което Найкис искаше в действителност... е, не можеше да го получи, нали така? Значи правото ѝ на избор се превръщаше в правото да се примири с избор между наличните възможности. Които далеч не бяха еднозначни, а смесица от неща, които искаше отчаяно, и други, с които не искаше да има нищо общо.

„Иска ми се поне за кратко животът ми да не е поредица от рискове и бягство.“ Божове. Беше толкова уморена, че очите ѝ пулсираха. Но още нямаше право да се отпусне. Тепърва предстоеше да се явят в двореца. И тя трябваше да се държи достойно, без да направи нито една грешка, заради брат си.

А ако дукът наистина приемеше Аделис под крилото си и му обещаеше всичко желано? Аделис щеше моментално да хукне по задачи, да обикаля гарнизоните на новата си армия, а сестра му щеше да остане сам-самичка в чужда страна. Е, щяха да я настанят някъде, несъмнено на сигурно място, но пак щеше да е сама сред непознати. Преди четири години се бе върнала в къщата на овдовялата си майка, след като самата тя бе овдовяла, но сега не можеше да го направи, защото и онази къща, и майка ѝ бяха в Седония. „Дано да е добре и нищо да не я заплашва“, помоли се мълчаливо Найкис. Враговете на Аделис едва ли биха предположили, че любовницата на баща му е била като майка за законородения му син, не по-малко от благородната дама, която го беше родила. Само най-близките му приятели знаеха това.

На сигурно място в Седония... тази мисъл вече не я блазнеше като преди, казваше си Найкис, когато една задъхана девойка влетя в спалното. Време било Найкис да слезе във вестибюла, защото бил пристигнал паж от двореца, а генералът вече чакал мадам сестра си.

Завари Аделис да я чака в преддверието, облечен в чисти дрехи, тъмни панталони и туника, които му бяха по мярка. Без излишна украса, повече по войнишки, отколкото аристократично, но и някак съвсем на място. Дук Джарго със сигурност предпочиташе да умножи подчинените си, а не да се сдобие с нов съперник. Някой беше

подрязал косата му според офицерските стандарти. Разперените като птичи криле червени белези около кехлибарените му очи сигурно изглеждаха страшничко за всеки, който не е свикнал с гледката. В друго време Найкис сигурно би нарекла ефекта „демоничен“, но вече имаше доста по-точна идея какво представляват демоните в действителност.

Той ѝ кимна одобрително.

— Е, изглеждаме що-годе добре, предвид обстоятелствата.

Найкис си преведе това от аделиски и се усмихна на недоизречения комплимент.

Той пристъпи към нея и прошепна:

— Надявам се, че залитането ти по магьосника вече е минало. Предвид изпълненията му в Соси.

Усмихнатата ѝ повехна и Найкис се замисли върху абсурдността на онова, което беше видяла. Дори да оставеше настрана срамните въшки и влюбените генерали... „Видях го да изтегля смърт от женска гърда както се изтегля вълна от къделя. А после да изхвърля хаоса в света навън като сянка в сенките на нощта. Той вижда в тъмното.“ Поклати глава.

— Вече не знам какво да мисля за него.

Аделис кимна, сякаш думите ѝ го бяха успокоили. Утеха, каквато самата тя не изпитваше.

„Та, като говорим за демона...“ Бързи стъпки по стълбището оповестиха появата на Пенрик. Найкис осъзна, че е зяпнала ококорено, точно като при първата им среща в патоската ѝ вила.

Незнайно как се беше сдобил с белите дрехи на ордена си по адрийската мода — прилепнала ленена туника с дълги ръкави и висока кръгла яка, закопчана догоре, но разкроена около бедрата и дълга до коленете. Прави ленени панталони. Светли излъскани обувки. И най-впечатляващото — тройният ширит с посребрени краища на лявото му рамо, емблемата на висш храм свещен, като обичайните бели и кремави нишки се преплитаха със сребърната, която го бележеше като магьосник. Или предупреждаваше околните, че е такъв...

Крайно нечестно, но официалното облекло го правеше още по-висок.

Лакът по ноктите му беше изчезнал. Косата му още червенееше от къната, но в по-светъл нюанс, прибрана назад в стегнат възел на

тила. Сините му очи грееха и Найкис си даде сметка, че за пръв път го вижда в истинския му вид, без лъжи и маскировка.

Движение привлече погледа ѝ към друг човек във вестибюла, нервно момче на дванайсетина години в ливреята на Орбас. Пажът на дука, за когото беше споменала девойката. Момчето пристъпи напред и допря ръка до челото си за поздрав.

— Ако всички вече сте тук, просветени, генерале, мадам, трябва да дойдете с мен при секретаря на дук Джарго майстор Стобрек, който ще ви заведе при дука.

Тръгнаха след момчето по улиците на Вилнок. Смекчената от морето светлина се скосяваше към залез. Аделис прошепна на Пенрик:

— Мислех, че си приключил тук.

— И аз, но ми казаха, че съм поканен. Което, когато поканата идва от дука, означава, че не е покана, а заповед. Имам известна репутация като храмов учен, а дукът, изглежда, колекционира такива хора. Учени, писатели, теолози, художници, музиканти. По-евтин начин да украси двора си, отколкото ако плаща на зидари, предполагам.

Найкис беше виждала великолепните сгради и приказните храмове на Тасалон, някои толкова скъпи, че едва не бяха разорили империята. За това Пенрик беше прав.

— Менажерия един вид? — сухо попита Аделис.

Пенрик се подсмихна.

— Понеже дукът нито ги язди, нито ги яде, нито ги впряга да му орат нивите, вероятно си прав, да.

Завиха на два пъти, преди да стигнат до широк булевард, който се спускаше почти до пристанището. Домът на дука не беше нито замък, нито дворец, а три стари имения, обединени в едно. От едната страна беше издигнато скеле, чуваха се удари на чукове, стържене на триони и подвиквания. Пажът ги въведе през една врата, без да дава обяснения на двамата постови, които само му кимнаха приятелски. Не зяпнаха лицето на Аделис, затова пък хвърлиха скришни погледи към рамото на Пенрик.

Найкис едва се бе ориентирала в настлания с мрамор вестибюл, когато един радостен глас извика:

— О, наистина е той! Какъв късмет!

— Майстор Стобрек, секретарят на дука — каза услужливо пажът, когато мъжът тръгна към тях с разперени за поздрав ръце. Надипленият му тоалет беше с една класа над обичайното за дворцовите чиновници облекло, а на златна верижка около врата му висеше служебен медальон.

Аделис си пое дъх и изправи гръб, но мъжът го подмина и сграбчи Пенрик за раменете.

— Просветен Пенрик от Мартенмост! За нас е чест, че сте тук!

Пенрик се усмихна смутено, че и паникьосано чак, но позволи на секретаря да разтърси ръцете му.

— Просветен Пенрик от Адрия през последната година — обясни той. — Вече съм при тамошния архисвещен. Познаваме ли се, въ?...

— Да, запознахме се на онзи изключителен храм конклав в Карпагамо. Минаха пет години оттогава, нормално е да не ме помните. По онова време бях само чиновник от свитата на нашия архисвещен, а вашите таланти още не бяха придобили настоящата си известност. Но аз определено ви помня! Много ще се радваме, и аз, и дукът, да ни удостоите с присъствието си на вечеря.

Стобрек се обърна и след красноречива пауза добави:

— Вие също, генерал Арисайдия.

Усмивката, с която отвърна Аделис, беше като маска. Като дървена маска всъщност.

— Благодаря, майстор Стобрек. — Завъртя въпросително очи към Пенрик, но той само разпери пръсти и вдигна рамене.

Найкис прехапа устна. Силно. Макар че сигурно единствена сред присъстващите би могла да се смее на Аделис без последствия. И макар съмненията и в Пенрик да бяха все така дълбоки. Е, поне можеше да отхвърли онези за самоличността му. Пенрик очевидно беше Пенрик. „Както и ред други неща. Но това вече го знаех.“

И след още по-голяма пауза Стобрек добави:

— Както и вие, мадам Катаи.

Тя му отправи най-сладката си усмивка и измърка:

— Благодарете на дука, че е включил и мен, майстор Стобрек. — Беше почти сигурна, че само Пенрик е доловил иронията ѝ, ако се съдеше по лекото притваряне на клепачите му.

Появи се някаква жена... не, дама, поправи се Найкис след бърз оглед на роклята и дискретните ѝ бижута. Стобрек вдигна глава и каза доволно:

— А. Позволете да ви представя мадам Дасия. Първата придворна дама на нейна милост дукесата.

Жената му кимна и забърса с поглед двамата мъже, като ахна едва доловимо при вида на белезите върху лицето на Аделис, преди да се обърне към Найкис:

— Дукесата на Орбас би искала да се запознае с вас, мадам Катаи. Последвайте ме, моля.

И тръгна към мраморното стълбище, водещо към незнайния лабиринт от дворове и галерии на този импровизиран дворец.

Майстор Стобрек добави:

— А дукът очаква вас, генерале, и вас, просветен Пенрик. Елате с мен. — Двамата тръгнаха след него към един свод на приземния етаж и се скриха от погледа на Найкис.

Вече изглеждаше очевидно, че двамата с Аделис най-после са стигнали до безопасно пристанище. Постоянният страх от опасностите на непосредственото бъдеще беше останал зад гърба ѝ. Нима това не беше достатъчно?

8.

Трапезата на дук Джарго не отстъпваше с нищо на адрийската, макар че Пенрик бе седял на последната достатъчно често и не се впечатляваше от дукското великолепие. То, уви, означаваше, че вечерята продължава дълго и бива последвана от задължителните музиканти, затова мина много време, докато му се удаде възможност да поговори с Найкис насаме. Наложиха се да я пресрещне на връщане от дамската тоалетна... а не на отиване и не беше *нужно* Дез да го предупреждава за това, благодаря. Помоли я с жест, добре де, побутна я към една галерия с изглед към малък вътрешен двор срещуположно на онзи, където дукът вечеряше с гостите си. Този тук се отличаваше предимно със строително скеле, сенки и както се надяваше Пен — възможност за известно усамотение.

Облегнаха се рамо до рамо на парапета и впериха погледи в сенките.

— Е, Аделис получи своя пост — започна Пенрик. Поне това беше приключило бързо. Най-голямата дъщеря на Джарго наскоро се беше омъжила за „върховния обан“ — каква странна титла — на града-държава западно от Орбас и далечната граница на зетя беше подложена на русилийски набези. Джарго държеше да получи експертното съдействие на генерал Арисайдия срещу този враг. Вече мобилизираше войска, която да потегли на запад в помощ на новия му зет.

— Да, Аделис изглежда много... е, доволен едва ли е най-подходящата дума, защото не е чак толкова кръвожаден, че да се радва на предстоящите битки. Но определено прие задачата си сериозно. И толкова скоро. Но пък той е човек на действието. — Найкис се завъртя, опря лакът на парапета и погледна Пен. От стаите зад тях се просмукваше разсеяна светлина. — Ами ти? Дукът предложи ли ти отделение в менажерията си?

— Хм, намекна нещо в този смисъл. Би могъл да ми предложи, но само толкова. А и да исках, не бих могъл да се съглася просто така.

По-сложно е. Тукашният архисвещен ще трябва да преговаря с архисвещения на Адрия. Който ме получи от принцесата-архисвещена на Мартенмост едва преди година срещу солидна сума и вероятно ще сметне, че още не си е избил вложението. — Пенрик потърка чело. — Определено не се справих добре с първата си мисия в Седония. — Вдигна поглед. — И преди ти зададох този въпрос, ще те попитам и сега. Мислила ли си за себе си? Защото дори Аделис не е толкова глупав да те помъкне със себе си към някой военен лагер.

— Да, за щастие. Мадам Дасия намекна, че може да се намери място за мен като придворна дама в домакинството на дука. Не на самата дукеса, а на една от дъщерите ѝ.

— Хм... Това изглежда... добре. Почетна позиция и безопасна.

— Да, Аделис също остана много доволен. Макар че предвид крехката възраст на въпросната дъщеря — момичето е на седем, — ще съм по-скоро бавачка или гувернантка, пак с дрехи втора ръка, но по-хубави. Слугинският табард може да е невидим... — тя очерта правоъгълник пред тялото си, — но пак ще го нося. Много по-важно е спокойствието, което ще получа, облекчението да не се оглеждам постоянно за поредната заплаха.

При което на Пенрик му хрумна една възможна такава.

— Придворните дами не са ли заплашени от притворни господа?

— Ако са на двайсет, може би. Аз съм на трийсет. Откакто овдовях и без чужда помощ защитавам успешно добродетелта си. — И изкриви лице в трудна за разгадаване гримаса. — Оказа се по-лесно, отколкото очаквах.

— О. — Той вдиша дълбоко, събра смелост и хвана ръката ѝ. — Найкис, имам ли някаква надежда, с теб?

Ала тя върна обезсърчително топката в неговото поле:

— Ще трябва да си по-конкретен, ако очакваш да ти отговоря. Надежда за какво?

— Чувал съм, че е лоша стратегия да заложиш всичко от първия път, но въпреки това ще го направя. Женитба?

Думите му бяха посрещнати с дълго и тягостно мълчание. Притеснен, Пенрик призова нощното си зрение с надежда да разчете лицето ѝ. Всички познати му линии и извивки бяха все така обичливи, но не излъчваха обич. Не излъчваха и омраза или неприязън, нито

друга силна емоция. Беше лице на жена, която е изправена пред чудовищен куп неприятни задачи, с които няма силите да се заеме.

„Ами да, как иначе“ — вметна Дез неканена. Макар че Пен изрично я беше помолил да се въздържа от коментар.

„Диалогът е разговор между двама. Не между трима. Нито между четиринайсет, Дез.“

„Пенрик, бедната жена е изтощена. Усетът ти към правилния момент е по-лош и от този на Чадро, кълна се.“

„Чадро не би могъл да улучи по-добър момент, защото такъв не съществува дори теоретично“ — възрази той.

„Напротив. Човекът просто закъсна с един век“ — измърмори Мира, а Пен се направи, че не я е чул.

— Заради демона ли? — попита той направо. Случвало се бе и преди. Жените, привлечени от хубавото му лице и сбърканите си представи за охолния и интересен живот на магьосниците, бързо стигаха до извода, че Пен е ходещо бедствие, и хукваха да се спасяват като паникьосани кончета, нагазили в плаващите пясъци на тресавище.

След кратка пауза Найкис каза:

— Не... точно. — Сякаш сама остана озадачена от отговора си. — В един момент започнах да мисля за Дездемона така, както майка ми възприемаше първата съпруга на баща ми. Пристигнала е преди нея и е пуснала корени дълбоко, на теория трябва да е най-върлата ѝ съперничка, а се превръща в най-надеждната ѝ съюзничка. Но може и да не е същото.

— Напротив, същото е! — каза Пен. Дез мъркаше развеселено и не му помагаше въобще.

— Но не само Дездемона е в главата ти, нали? Там е и Мира, а нея аз не очаквах. — Ако се съдеше по физиономията ѝ, явно още се опитваше да превъзмогне Мира. Или пък не. — А после си дадох сметка, че... има и други. Е, имам бегла представа за двете лекарки. А и за Рухия... ти неведнъж спомена, че е била опитна шпионка. Каква част от успеха на бягството си дължим на нея? И това е което съм видяла. А което не съм? Не една първа съпруга, а десет? А дори не искам да си мисля как участват във всичко това лъвицата и кобилата.

— На практика не участват — възрази Пен. — Те са много стари и неми.

— Чиста лудост е — прекъсна го тя — да се влюбя в мъж, който има повече личности, отколкото мога да преброя на пръсти. — И разпери ръце за демонстрация.

„Е. Тя каза «е». А не «би било».“ Смееше ли да се надява, че Найкис е пунктуална в граматиката колкото него?

„Едва ли“ — измърмори Дез.

— Освен това не искам да ходя в Адрия — добави Найкис.

Пен, стреснат от тази рязка промяна в посоката на разговора, направи опит да изсумти окуражително. Всичко се беше объркало, да, но ако Найкис продължеше да говори...

Тя въздъхна.

— Не че имам нещо против Адрия, макар че мисълта да не зная езика ме плаши. Трябва да разбереш. Цял живот се влача след един или друг мъж — след баща си, след съпруга си, след брат си — от назначение на назначение и от един военен лагер в друг. Има си причина някои офицерски съпруги да се лепват като осили към дома си, когато най-после им бъде позволено да се установят някъде. Чувствам се като растение, което постоянно изкореняват и пресаждат, което няма време да се приспособи и да порасне, да пусне нови корени на новото място, да разцъфти и да даде плод. Растение, което бавно вехне, лишено от естеството си.

— Някои хора обичат да пътуват — каза Пен. — Младежки приключения и прочие.

— Аз съм на трийсет — каза Найкис. — Естественото желание да избягаш от родния дом, където винаги ще те смятат за дете, не е същото като да те влачат с твое съгласие из цяла Седония. Твърде стара съм и за едното, и за другото. — Изгледа го замислено с присвити очи. — Ти, от друга страна, си птица. Равните пътища не са ти по вкуса.

— Казваш го заради начина, по който се запознахме. Не си ме виждала у дома, при книгите ми — възрази Пен. — Аз всъщност съм домошар. Единственото птиче нещо у мен е перото, с което драця по страниците. Седмици наред рискувам единствено да се порежа на хартия.

— А другите седмици?

„Ти току-що видя от първа ръка какви са другите ми седмици“ едва ли беше най-добрият отговор.

— Различно е и зависи от началниците ми. От проблемите, които се опитват да прехвърлят на мен.

— Сега, на трийсет — бавно каза Найкис, — знам нещо, което не знаех на двайсет. Когато жена се омъжи за някого, тя се жени за живота му. И е добре този живот да ѝ допада. Твоят живот ми се струва твърде... неустановен. Твърде... — Така и не успя да намери следващата дума. — Пък и вече съм в безопасност. Повече не ми е нужно покровителството ти. Ти доведе задачата си до успешен край, Пенрик. Може би ще намериш друга жена, която да спасиш.

— А може би ще имаш нужда от моето... нещо друго — избълва отчаяно Пенрик. — От остроумието ми. От обезпаразитяващите ми умения. От целувките ми? — Посегна несмело да докосне с пръст устните ѝ, но тя се дръпна. — Човек има нужда от различни неща, не по-маловажни от спасяването.

Тя поклати глава и отстъпи крачка назад.

— Желая ти прекрасен полет. Но аз искам да пусна корени в земята.

— Ти не си растение. Аз не съм птица. И двамата сме човешки същества.

Устните ѝ трепнаха безпомощно.

— Е... поне единият от нас е такъв.

Приятен глас се обади зад тях:

— А, ето къде сте, мадам Катаи. Брат ви ви търси.

Мадам Дасия пристъпи към тях и удостои Пенрик с любезната и отровна усмивка на жена, натоварена да защитава добродетелта на друга.

— Нека слезем долу да си вземете довиждане с дук Джарго, а после ще ви покажа новата ви стая. Тук цари малък хаос заради ремонтите, но извън това мястото е голямо, една от най-просторните резиденции на дука. — Хвана Найкис под ръка и почти я повлече.

— Нали виждаш — каза Найкис през рамо. — Тук ще се грижат добре за мен, просветени.

— Приятно ми беше да се видим пак, просветен Пенрик — добави мадам Дасия. Начинът, по който му кимна, слагаше категорична точка на разговора.

Пенрик им махна унило и не понечи да спори. Слезе да се сбогува с дука, после напусна двореца и тръгна към палатата на

ордена.

„Тя не каза «не», Пен“ — подхвърли Дез, за да наруши унилото мълчание.

„На мен ми прозвуча като «не». А и със сигурност не каза «да»!“

„Значи ти се събраха две неуспешни предложения за брак в един ден. Горкичкият Пенрик!“

Пен се направи, че не е чул последното.

Звездите се бяха разсипали по небе, запазило смътен спомен за цвят, виолетово-синьо така дълбоко, че си нямаше име. Явно Орбас споделяше красотата на небето си със Седония, макар и да не споделяше друго. Пенрик все така обичаше това безкрайно небе, обичаше го във всичките му настроения. Нищо, че никога не би могъл да го докосне. Да го сграбчи. Да го напъха в торба и да го отнесе вкъщи. Тук имаше толкова много великолепни неща, които не би могъл да отнесе вкъщи.

Още не беше написал писмото до Адрия, в което да уведоми началниците си, че е жив. Изчакал бе да мине срещата на Аделис с дука, за да включи и резултата от нея в писмото си. Или такова поне беше извинението му да отложи тази задача. Дали не се беше надявал, че един последен разговор с Найкис ще му покаже какво иска самият той в действителност?

Трябваше да напише нещо още тази нощ, та писмото да замине по първия храмов куриер на сутринта. Или би могъл да си тръгне утре заран и лично да отнесе лошите новини. Да пише с молба за инструкции, които бяха очевидни, само щеше да му спечели малко време, без да промени крайния резултат. Пример за дипломатическо протакане. Или, по-простичко казано, размотаване.

В малката единична спалня, дадена му от палатата, Пен съблече внимателно взетите назаем бели дрехи, запали свещника на малкото писалище, подреди на плота листове хартия, мастилница и пера и седна. В стаята беше горещо и задушно. Усецаше перото непривично в ръката си след толкова седмици без него.

Дълго седя. Да пише или да отплава? Като никога Дез се въздържа от мнение.

Накрая Пен прокле от името на Копелето всички злочести мъже, които оглупяват заради жена, наведе се, топна перото в мастилницата и започна да пише.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.